

Židům

5. a 6. kapitola 1. část

(Spějeme k dokonalosti)

Židům 11:24; Židům12:1

¹ ...knihy k Židům. Pak přejdeme do sedmé kapitoly k Melchisedechovu kněžství. A pak přecházíme od Melchisedechova kněžství do těch velikých dnů smíření a oddělení, a rozdělení smíření. Pak vstupujeme do té veliké kapitoly víry, do jedenácté kapitoly. A pak je kapitola dvanáctá: „Odloživše stranou všechnu tíhu.“ A pak ve třinácté kapitole: „Ten věčný dům postavený ne lidskou rukou; nýbrž samotným Bohem, který ten veliký dům udělal.“ Jak nádherné.

² Jsem tak rád, že mohu vidět naši sestru, která sedí tam vzadu. Ona právě přišla na bohoslužbu. Vidím ji s jejím manželem. Včera jsme byli na cestě a projížděli jsme tím místem... Byl jsem si jist tím, že tam znám každou malou škvíru, jelikož jsem byl zde v Indianě revírníkem a chodíval jsem po několik let na hlídky; znal jsem každé místo. Ale včera jsem málem zabloudil, právě tam kde byli oni, na vrcholku těch kopců, kde je nová cesta.

³ A ta paní měla rakovinu plic a Pán tuto ženu definitivně uzdravil. My jsme vzali... Ó, jak to všechno přišlo, když jsme tam seděli... Bratr Roberson — on je možná dnes tady; vidím jeho manželku — a také bratra Woodse, kteří jsou zde. A my jsme tam jeli takovým starým nákladákem, bratr Roberson a já, společně s bratrem Woodsem. Vzali jsme ten automobil a vyjeli jsme tam na vrcholek toho pahorku. A Pán nám ukázal s naprostou jistotou, že to je rakovina. A tak jsme se tam zastavili a pozorovali, jak to před našima očima od této ženy odchází. Stáli jsme a pozorovali jsme, jak to odchází od této ženy. A ona pak zatelefonovala manželce bratra Woodse a vyprávěla mi, že vyplivla takový ošklivý černý hnis. A tak ona je zde dnes ráno, sedí tam v zadní části modlitebny spolu se svým milovaným manželem a jistě mají nádherný čas v Pánu. Není On nádherný? (Shromáždění odpovídá amen.)

⁴ A já jsem nevěděl... Ohledně zdejších lidí mívám vidění velice zřídka. To je totiž můj domov. Mínil jsem v tomto sboru.

⁵ V neděli, týden... Kolik z vás bylo zde přítomných a vidělo toho muže na invalidním vozíku? On byl slepý, zmrzačený, neudržel

rovnováhu a byl mentálně nervově zhroucený, a odborníci z Mayo se ho prostě zřekli. A jeden katolický lékař, můj přítel, ho poslal sem nahoru k nám. A předtím než přišel na tuto bohoslužbu, Pán dal vidění o tomto muži. Všichni o tom víte. A tak ten muž zde byl uzdraven skrze „Tak praví Pán,“ rozumíte. A on se postavil a odešel, vzal svůj invalidní vozík a viděl tak dobře jako ty i já. Odešel z této budovy a tlačil ten vozík před sebou, a byl zcela normální. A ten nerv rovnováhy... Víte, člověk se nemůže udržet v poloze ve stoje. Prostě to není možné. A to ho trápilo po celá leta.

6 A včera, když jsem tam přišel, ta žena měla sen, jak k ní přicházím asi ve dvě hodiny a oznamuji, že má rakovinu, a pak „Tak praví Pán,“ že byla uzdravena; a ona se probudila, a byly přesně dvě hodiny. Duch Svatý sestoupil a ona měla ten sen, a Pán jí dal výklad; byla v té chvíli uzdravena a my jsme to pozorovali. Ó, jak nádherné!

7 Nemohu si vzpomenout, jak se jmenuje. Jak? Jak se jmenuješ, sestro? Waltonová, sestra Waltonová, sedí tam vzadu. Sestro Waltonová, mohla by ses postavit? Chtěl bych se tě zeptat, jak se cítíš. (Sestra Waltonová odpovídá. „Je to prostě báječné.“) Amen, dobře tedy, znamenitě, skvěle. On je tak dobrý a On nás žehná takovýmto způsobem. A my očekáváme nadmíru hojně. Boží míra je nesmírně hojná.

8 Lékař to před ní zatajil. On jí řekl, že dýchá již pouze jednou stranou. To bylo tak, že ta rakovina rostla napříč a přerušila schopnost dýchání na této straně plic, vidíte. Rakovina plic je na rentgenovém snímku neviditelná, protože rakovina je sama o sobě buňkou a ona je živá. Když se díváte na rentgenový snímek rakoviny, prostě ji nevidíte. Je neviditelná.

9 Ale Pán má opravdu... My jsme tam stáli a sami jsme to pozorovali, našima vlastníma očima. Pozorovali jsme, jak to mizí a odchází před našima vlastníma očima. A tak jsme za to velice vděční.

10 A nyní, modlete se za nás v průběhu tohoto týdne, kdy budeme na cestách. A bratr Neville, bude možná pokračovat z místa, kde jsem skončil během bohoslužby ve středu večer. Nenechte si to ujít, v tomto velikém řetězu knihy Zjevení.

11 Víím, že byly přinášeny mnohé modlitby. A my vííme, že Bůh vyslýchává modlitby. Ale my bychom se chtěli dnes ráno rovněž krátce pomodlit předtím, než budeme číst z této knihy. Nuže, každá osoba, která je k tomu uzpůsobená, může číst knihu tímto způsobem nebo ji

může takto otevřít. Ale je zapotřebí Boha, jeho samotného, aby otevřel porozumění, protože On je tím jediným, který to může udělat.

A tak skloňme na chvíli naše hlavy.

12 Nuže, Otče, ve jménu Tvého milovaného Syna, Pána Ježíše, s největší pokorou teď přicházíme a podvolujeme sami sebe, jako Tvoji služebníci, abys mohl skrze nás promlouvat. Obřež naše rty a promlouvej k našim uším, abychom mohli slyšet, aby Slovo mohlo promlouvat skrze Boha a být slyšeno skrze Ducha v těchto lidech. Dej to, Otče. Ať On vezme Slovo Boží a posluhuje nám podle toho, jaké jsou naše potřeby, protože o to prosíme v Jeho jménu a pro Jeho slávu. Amen.

13 A teď, dnes ráno čteme... V místě kde studujeme, to není kázání, to je studium knihy k Židům. Nuže, kolik z vás má z toho užitek? Ó, prožíváme báječný čas. A teď budeme sledovat pozorně písmo za písmem. Celá Bible ve své celistvosti je vzájemně provázána. Není zde ani jediné Slovo, které by nebylo na svém místě, jestliže bylo Duchem Svatým postaveno na to místo.

14 Nuže, lidé mohou říkat: „Bible si sama sobě odporuje.“ Chci to vidět. Prosím o to celých dvacet pět let a ještě mi nikdo takové místo neukázal. Bible si neprotiřečí. Pokud ano, potom není Biblií. Ten veliký nekonečný Jahve si nemohl sám Sobě protiřečit, v Bibli nejsou žádné protiklady. Je to jen nesprávné chápání lidí.

15 Teď bychom si chtěli vytvořit malé pozadí a vrátit se kousek nazpátek... Nuže, kniha k Židům byla napsána svatým Pavlem k Židům. On napsal jednu epištolu k Efezským, ona byla určena lidem v Efezu, křesťanské církvi; jedna byla určena Římanům v Římě a jedna Galatským, a jedna byla určena Židům.

16 Nuže, pozorujeme, že Pavel, který byl významným biblickým učitelem od svého počátku... To jsme se už dozvěděli. On seděl u nohou toho velikého učitele, jednoho z nejvýznamnějších ve své době, Gamaliele. A on byl znamenitě obeznámen se Starým zákonem (byl s ním obeznámen velice dobře), ale stal se pronásledovatelem této cesty, která byla cestou Kristovou, přesto, že byl svými učiteli vycvičen ve Starém zákoně. Ale učitelé jsou obvykle tělesní... (doufám, že neříkám nic špatného.)

17 Ale obvykle, jestli má člověk pouhé vzdělání a způsoby určité školy, je to obvykle lidského původu. Vidíte, není to inspirováno, protože se to stává naukou určité školy. Stejně tak to máme dnes:

presbyteriáni, luteráni, letniční, všechny. Tyto školy mají své teorie, které se snaží promíchat s Písmy.

2. Korintským 3:6

18 Stejně tak to bylo ve Starém zákoně. Ale Pavel jako dobře vycvičený muž, on znal Písmo na základě Slova... Ale vidíte, lhostejně jak dobře jsou s Písmy obeznámeni, nejsou-li ona obživena Duchem Svatým, pak litera zabíjí. Duch dává život. Vidíte, to musí být obživeno nebo přivedeno k životu skrze Ducha. Jestliže Duch neobživí Slovo a neudělá je pro vás realitou, pak ta litera je pouze intelektuální. A proto máme tolik křesťanů v dnešní době podle jejich vyznání — hlásících se ke křesťanství — ale majících pouze intelektuální chápání o Kristu.

19 Pak vystupujeme s takovými věcmi jako: „Dobrá, on musí něco pocítit nebo ty musíš něco udělat, a...“ (Ó, za chvíli se dostaneme do takovýchto druhů věcí.) Jeden musí křičet: metodisté měli ve zvyku křičet předtím, než to obdrželi. Letniční museli mluvit jazyky předtím, než to obdrželi. A, ó, někteří z nich jako například kvakeři, se musí trást. Ó, ano. A ti staří... Oni se procházejí sem a tam, muži na jedné straně, ženy po druhé straně, vidíte. Ti kvakeři. A pak s nimi Duch Svatý zatřese, a pak to mají. Ale to všechno je pouze fanatismus; nic z toho se nezakládá na pravdě.

Jan 5:24; Římanům 10:17; Efezským 2:8

20 Bůh žije ve svém Slově. „Víra přichází slyšením a slyšení skrze Slovo. Vírou spasení jste, milostí.“ Nikoliv něčím... co s vámi zatřese nebo mluvením v jazycích nebo nějakým nebo čímkoliv, co se děje, to s tím nemá vůbec nic společného. Ježíš řekl: „Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život. A kdo slyší mé slovo a věří Tomu, (bylo mu to už obživeno) má věčný život.“ Zde to máte. Nezáleží na těch nepodstatných věcech, které děláte sami.

21 Nuže, já nejsem proti třesení, proti mluvení v jazycích nebo chvění, ó, proti křičení. To je naprosto v pořádku. To je dobré, ale to jsou pouhé projevy, vidíte. Mohl bych vám darovat jablko ze stromu, ač byste stále ještě neměli tu jablň. Rozumíte, to jsou pouhé atributy.

Galatským 5:22, 23

22 Lež, krádež, opilství, kouření, karetní hry, cizoložství, to není hřích; to jsou pouhé atributy nevíry. Rozumíme si, to je to, co vy... Vy to děláte, protože jste hříšníci, vidíte. Nejdřív jste hříšníci. A právě to zapřičiňuje, že děláte tyto věci, protože nevěříte. A jakmile uvěříte, tak už tyto věci dělat nebudete. Místo toho máte lásku, radost, pokoj, trpělivost, dobrotu, mírnost, tichost, krotkost. To jsou ovoce Ducha

Svatého, vidíte.

Římanům 10:17

23 A tak máme jisté malé věci, jisté senzace, protože lidé se odchýlili od té staré proslapané stezky Slova. Ale jedná se o Slovo! „Víra přichází slyšením.“

24 A tak, když Pavel... Bůh si zvolil Pavla. Lidé si zvolili Matěje. Oni házeli losy, ale on nikdy nic neudělal. Je to důkazem toho, jakou sílu má potom církve, když dělá volbu a volí své Diakony, a posílá své kazatele na různá místa. Je to častokrát tělesné.

25 Ať člověk jde, kam ho vede Bůh. To se mi líbí. Jestliže lidé na nějaké konferenci prostě řeknou: „Dobrá, zde je krásná církev. Tento bratr postavil krásnou modlitebnu.“ A my máme takového malého miláčka, oni ho budou posílat právě do toho sboru. A neuvědomují si, že sami sebe zabíjejí, vidíte. V prvním případě, jestli tam člověk půjde, on nemůže zaujmout místo tam toho muže. Tím bude pouze církev oslabena. Oni se snaží prokázat přízeň nějakému miláčkovi. Tak to bylo vždycky.

26 Ale já věřím, že svrchovanou autoritu má místní shromáždění. Ano, ať každá církev je nezávislá, volí své vlastní pastory, Diakony... ať je to cokoliv. A pak, tímto způsobem, tito lidé tam nemají nad sebou žádného biskupa. Duch Svätý si přeje něco k této církvi promluvit, a oni se nemusí ptát nikoho, jestli mohou udělat *to* nebo *ono*. To by mělo přicházet skrze osobní kontakt s Duchem Svätým. Ukažte mi skrze Bibli, co většího je v Bibli než místní starší v místním sboru? Je to tak. Ano, pánové, suverenita místního sboru, každý sbor sám o sobě. Nuže, bratrství, to je nádherné. Všechny církve mají zůstat v bratrském svazku spolu. Ale existuje suverenita místního sboru.

Príslovi 14:12; Príslovi. 16:25; Skutky 9:2; 1. Korintským 15:9

27 Všimněte si, Pavel, jako významný mistr a učitel, znamenitě vyškolený, byl jednoho dne na své cestě do Damašku za účelem uvěznění lidí, kteří si zvolili tuto novou cestu. Nuže, on byl upřímný. Bůh tě však nesoudí podle tvé upřímnosti; neviděl jsem nikdy upřímnější lidi, než byli pohané. Mnozí z nich jsou schopni dokonce obětovat modlám své vlastní děti a jiné věci. Nezáleží na upřímnosti. Člověk může vzít a vypít karbolovou kyselinu upřímně s přesvědčením, že bere něco jiného. Upřímnost tě není schopna ještě zachránit. „Je cesta, která připadá člověku spravedlivá, ale její konec je cestou smrti.“ Pavel byl upřímný ve své vlastní autoritě, když svědčil pro ukamenování Štěpána. A po letech — ó, já mám rád tuto Pavlovu

obranu, on řekl: „Nejsem hoden, abych byl nazván učedníkem... nebo abych byl nazván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev až k smrti.“ S upřímností!

Skutky 9:3; 2. Korintským 5:19

28 A tak na své cestě byl sražen jistým prožitím. Duch Svatý vystoupil z ohnivého sloupu a oslepil ho. Nuže, tím jsme se již zabývali, totiž, že tím ohnivým sloupem byl Kristus. A On je tím samým ohnivým sloupem, který vedl izraelské děti na poušti. Kristus byl Bohem a Bůh byl Kristus. Bůh byl učiněn tělem a přebýval v těle Pána Ježíše. Bůh v Kristu smířil svět sám se sebou, dokazuje, kým On byl.

Žalm 8:5; 2. Korintským 5:21; Židům 2:7, 9, 11, 16, 17

29 V Bibli, tam předtím, v těch předchozích verších jsme četli, že On Samého sebe učinil o něco menším od andělů. Vzal na sebe jistou formu, ale ne andělskou, ale přijal formu těla. Andělé nepadli; oni nepotřebují vykoupení. Padlo tělo — lidské bytosti — a jim je zapotřebí vykoupení. A tak na základě těch starých zákonů, člověk vykupitel, musel být příbuzným. Ta veliká kniha Rut, kterou jsme taky před časem procházeli. A jak Bůh, který je Duchem se stal naším příbuzným (tím, že se stal jedním z nás) proto, aby nás vykoupil a dal nám věčný život. On se musel stát námi, abychom se skrze milost mohli stát takovými jako On.

Jan 8:53

30 A tak shledáváme, jak ten ohnivý sloup vedl izraelské děti. A když On byl učiněn zde na zemi tělem, jednoho dne jsme Jej slyšeli, jak řekl a tvrdil, že On byl tím ohnivým sloupem. Oni se ohrazovali: „Ty tvrdíš, že jsi větší než náš otec Abraham?“

Jan 8:58

31 On řekl: „Předtím než byl Abraham, JÁ JSEM.“ Kdo byl ten JÁ JSEM? To byl ohnivý sloup v hořícím keři, jako věčná vzpomínka pro všechna pokolení; nejen v tomto pokolení, ale i pro toto pokolení (ten stejný ohnivý sloup). A jak jsme vděční dnes ráno, že můžeme mít dokonce Jeho snímek, že On se nezměnil! On je nesmrtelný, věčný, Ten požehnaný. On dělá ty stejné věci nyní, jako dělal tehdy, jaké radostné pocity to v nás působí.

Židům 11:24-26

32 Ale ještě předtím, než mohl Pavel přijmout svoji zkušenost... S vědomím, že ten anděl Páně byl ohnivým sloupem, který byl Kristem. Dobrá, On byl Andělem smlouvy, který byl Kristem. Mojžíš o tom uvažoval lépe... on si raději zvolil trpět pohanu a utrpení s Kristovým lidem, a být veden Kristem, než všechny poklady Egypta. On

následoval Krista, který byl ve formě ohnivého sloupu.

Jan 16:28; Římanům 8:34
33 A Kristus později řekl: „Přišel jsem od Boha“ (když byl zde na zemi) „a vracím se zpět k Bohu.“ Po své smrti, pohřbu, vzkříšení, Jeho oslavené tělo sedí po pravici Majestátu, aby se přimlouval. Pavel Ho znovu viděl jako ohnivý sloup, světlo, které téměř zničilo jeho oči (a byl raněn slepotou).

Skutky 12:7-10; Zjevení 1:8; Zjevení 22:13
34 Petr ho uviděl přicházejícího do žaláře jako světlo, které před ním otevřelo dveře, když vycházel. Shledáváme, že On byl Alfou i Omegou, tím prvním i posledním.

35 A On je tu dnes s námi a dělá ty stejné věci, které dělal tehdy, a znovu se nám viditelně ukazuje, a dokonce se ukazuje vědeckému světu.

Židům 2:1, 3
36 Ó, v této veliké hodině temnoty a zmatku zde na zemi bychom měli být těmi nejšťastnějšími lidmi na celé zemi. Měli bychom se radovat... měli bychom se radovat s vědomím... Po celý ten čas, když lidé na světě jsou v různých náboženských doktrínách a všech druzích izmů, a různých věcech... a přesto všechno, dnes, ten živý Bůh nám ukazuje skrze své Slovo, a skrze Svě viditelné důkazy, že On je tu s námi, že působí, a pohybuje se, žije, a jedná přesně tak, jak to dělal vždycky. Ó, jak privilegovanými lidmi můžeme být, když toto vlastníme. Měli bychom... Bible říká zde ve druhé kapitole: „Že bychom se měli pevně přidržet těchto věcí. Protože jak unikneme, jestliže zanedbáme tak veliké spasení?“

37 Nuže, dále jsme zjistili, že předtím, než ještě Pavel obdržel svou zkušenost... Nuže, teď to navrtáme. Nuže, nezáleží na tom, jaký druh prožití máš nebo církev... Chtěl bych se vás na něco zeptat. Nezáleží na tom, jak hezky to vypadá, jak opravdově vám to připadá, to musí být nejprve prověřeno Biblí. Vždycky na Slovu! Nikdy to neopouštějte a nezaměňte to za žádný druh prožitku.

Galatským 1:17, 18
38 A Pavel, předtím než to přijal, odešel do Arábie a setrval tam tři roky, a prověřoval své prožití se Slovem. A když se vrátil, byl si tím jist. Žádná věc ho nebyla schopna vyrušit, protože stál pevně na Slově, nepohyblivě. A tu se teď obrací k Židům a chce jim ukázat tyto veliké věci, které byly řečeny ve Starém zákoně, a jak se projevíly v Ježíši Kristu. Ó, jak slavné!

³⁹ Nuže, minulou neděli... nebo středu, bratr Neville, který je zde, narazil na některá významná místa (tu v páté kapitole), protože to je nádherná kapitola. A byli jsme svědky toho, jak si minulou neděli poradil se čtvrtou kapitolou, ohledně soboty, dodržování sabatu. Máte jistotu dnes ráno a víte čím je vlastně dodržování sabatu? Pokud ano, řekněte „Amen.“

⁴⁰ Sabat to je „Odpočinutí,“ do kterého vcházíme ne nějakým dnem, ne skrze Zákon, ale skrze vcházení do Krista, který je naším Sabatem. On je naším Sabatem. A my jsme tím procházeli přes celý Starý zákon a ukázali, že se blíží doba, kdy Slovo se stane „čárka na čárce, předpis za předpisem,“ a On dokázal, že my jsme vstoupili do Jeho odpočinutí v den Letnic: „A že to přinese unaveným odpočinutí (úlevu).“

Židům 4:7

⁴¹ Dále shledáváme, že Bůh stanovil jistý den skrze Davida, ohledně toho sedmého dne. A že Bůh odpočinul toho sedmého dne. On to předal Izraelským dětem na poušti. A znovu určil jeden den. Jaký je to den? Je to nějaký den týdne? „Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“ To je ten den, kdy On vchází dovnitř, aby ti udělil věčný pokoj, věčný Sabat.

Židům 4:10

⁴² Vy nepřicházíte do kostela v neděli, abyste se stali nábožní. Když jste se narodili z Božího Ducha a vcházíte do odpočinutí navždy, to už není nějaké dodržování sabatu. Vy se nacházíte *uvnitř* Sabatu, neustále, navždy, po celou věčnost. „Vaše světské skutky pominuly,“ říká Bible, „a vy jste vešli do toho blaženého pokoje.“

Židům 1:1, 2

⁴³ Těchto pět kapitol umísťuje Ježíše jako Velekněze na Jeho pozici. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh skrze proroky, ale v těch posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna Ježíše,“ (je to první kapitola, první verš).

Židům 7:1, 3

⁴⁴ A pak to pokračuje až do konce páté kapitoly, kde je ukázán jako Melchisedech, který neměl počátek dnů ani života, ale zůstává knězem navěky. Pozastavte se nad tím. Kdo to byl ten veliký muž? Do toho se dostaneme asi během dvou následujících kapitol. Jeho celý život, budeme to studovat. Ten veliký muž, který se setkal s Abrahamem, který neměl otce, který neměl matku, On neměl ani počátek života a není ani doba, ve které se Jeho život končí. A On se setkal s Abrahamem po pobití králů.

45 Všimněte si tedy této významné osobnosti, kýmkoliv On byl. On stále žije. Jeho život nemá konce. To byl Kristus, kterého on potkal. A my budeme procházet hlubokým studiem těchto věcí v průběhu několika následujících dnů.

Židům 5:6-8

46 A teď bychom chtěli zahájit v páté kapitole a vytvořit jenom stručné pozadí, dříve než se dotkneme šesté kapitoly, protože tam se jedná opravdu o něco výjimečného. Sledujte to pozorně, začneme kolem sedmého verše této kapitoly. Začneme raději od šestého verše:

Jako říkám i na jiném místě: „Ty jsi knězem na věky podle Melchisedechova řádu.“

On za dnů svého těla s velikým křikem a slzami obětoval modlitby a prosby tomu, kdo ho byl schopen zachránit před smrtí, a pro svou zbožnost byl vyslyšen.

Ačkoliv byl Boží Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti.

Židům 5:9-11

47 Nuže, to je místo, do kterého jsem se chtěl dostat, do toho devátého verše. Poslouchejte! Domnívám se, že bratr Neville už do toho uhodil ve středu; nebyl jsem tu. Dobrá, poslouchejte tedy:

A když byl dokonalý stal se pro všechny, kdo poslouchají, původcem věčného spasení.

A Bůh ho jmenoval nejvyšším knězem podle Melchisedechova řádu.

O něm bychom měli říct mnoho věcí...

48 Teď tuto věc necháme na pokoji, protože Melchisedechem bychom se chtěli zabývat v průběhu následujících večerů.

Židům 5:11-13

49 Teď bychom však chtěli začít naše pravidelné studium tímto. Přál bych si to za chvíli přecíst do konce, ten jedenáctý verš:

O něm bychom měli říci mnoho věcí a to těžko vysvětlitelných, poněvadž jste líní naslouchat.

Ačkoliv byste totiž po takové době již měli být učiteli, potřebujete, aby vás někdo znovu učil základním principům Božích výroků. Stali jste se

těmi, kdo potřebují mléko, a ne hutný pokrm.

Kdokoliv totiž užívá mléko, není obeznámen se Slovem spravedlnosti, neboť je nemluvně. [Ó, doufám, že Duch Svatý se toho chopí a vnese to do vašeho nitra.]

Kdokoliv totiž užívá mléko, není obeznámen se Slovem spravedlnosti, neboť je nemluvně.

50 Zkuste dát nemluvněti hutný pokrm, a zabijete je. A proto mnozí lidé říkají: „Ó, já tomu nevěřím“ a odcházejí. To jsou stále nemluvnata! Ona to jednoduše nemohou pochopit. Oni se toho nemůžou jako pravdy uchopit. To je zabíjí. Veliké, mocné věci, by měla znát dnešní církev, ale nelze ji těmto věcem vyučovat. Oni o to klopýtají. Neví, co by s tím mohli udělat.

Židům 5:12

51 Pavel zde promlouvá k této Hebrejské skupině... Jsou to učenci, ke kterým on teď promlouvá; učenci, vysoce vzdělaní. Za chvíli to zjistíme; jsou velice vzdělaní. Ale to hluboké duchovní tajemství, na ně je církev nadále slepá. On řekl: „Zatím co byste měli být učители, jste stále nemluvnaty.“

Efezským 4:11

52 Ó, jsem si vědom toho, že mnozí povstanou, vyjdou a budou říkat: „Ó, já už nemusím chodit do sboru. Sláva Bohu, sestoupil Duch Svatý; On je teď učitelem.“ Jestliže máš takový názor, pak jsi na omylu. Protože, proč Duch Svatý ustanovil v církvi učitele, pokud jen On měl být učitelem? Rozumíte? Jsou zde apoštolé, proroci, učitelé, evangelisté a pastýři. Duch Svatý ustanovil v církvi učitele, aby prostřednictvím těchto učitelů mohl vyučovat. A pokud to není v souladu se Slovem (Bůh to nepotvrdí), pak to není ten správný druh vyučování. To musí souhlasit s celou Biblií. A musí to být stejně tak živé, jako to bylo tehdy. Musí to být ta opravdová věc zmanifestovaná.

Židům 5:14

53 Všimněte si teď:

Pro dospělé je však hutný pokrm, to je pro ty, kdo mají díky zkušenosti smysly vycvičené k rozeznání dobrého a zlého. [Ti, kteří rozpoznávají dobré od zlého skrze rozpoznání.]

Židům 6:1

54 Nyní tedy, pozorujte, začínáme naši lekci. Položili jsme tento významný základ. A přejdeme tedy k prvnímu verši:

PROTO zanechme řeči o Kristových počátečních věcech... [O čem on zde mluví? Těch pět celých předchozích kapitol mluvilo o Kristu, aby nám bylo ukázáno, kdo On je. Teď opouštíme tyto počáteční věci učení o Kristu.]

55 Kým jsme tedy shledali, že On je? Zjistili jsme, že On je tím velkým Bohem Jahve zjeveným v těle. Zjistili jsme, že On není prorokem, nýbrž plností Božství tělesně. On byl samotným Jahvem, který se stal tělem. A tělo Ježíše bylo pouze Jeho stánkem. Bůh přebývající v člověku! Bůh smiřující člověka skrze člověka na základě panenského početí a narození Jeho vlastního Syna. A Jahve, Duch, přebýval v Ném.

Kolossenským 2:9

56 Nuže, kolik z vás si vzpomíná na nauku o Božství, kterou jsme se v minulosti zabývali? A zjistili jsme, že Bůh je podoben takové veliké duze, se všemi jednotlivými duchy... a jak to bylo. A pak ten Logos vystoupil z Boha a stal se Teofanií a přijal lidské podobenství. A Mojžíš Ho viděl procházejícího kolem, zatím co byl ve skalní trhlině. A ta Teofanie byla úplně učiněna lidským tělem. Kristem! A jak jsme odhalili, že z Jeho milosti máme i my věčný život. Nuže, to slovo „na věky“ znamená na určitý čas, určité časové údobí. V Bibli je řečeno: „Navěky a na věky,“ a je to spojeno. Ale „na věky“ znamená jen určité „časové údobí.“ Ale věčně, to znamená „bez konce.“ A jen pouze to, co má začátek, má i konec. Ale věc, která neměla začátek, nemá ani konec. A tak Bůh neměl ani začátek a nemá ani konec.

Židům 7:3

57 A tak, proto, Melchisedech, ten velekněz (podoben člověku) neměl začátek, nemá ani konce. A když my, skrze tu Teofanii, která... My jsme byli učiněni na podobenství Boha ještě předtím, než byl stvořen tento svět. A když tato Teofanie byla učiněna tělem a přebývala mezi námi, pak skrze Jeho smrt i my sami jsme přijali Jeho Ducha, a nemáme žádný konec, věčný život; nikoliv andělé, ale muži a ženy. Ó, já... tak či onak, kdybych to jen mohl podat takovým způsobem, aby to moje publikum mohlo pochopit! Vy nikdy nebudete anděly. Bůh učinil anděly, ale Bůh učinil také člověka. A to, co Bůh činí, pochází z Boha a je stejně tak věčné jako samotný Bůh. A člověk je stejně tak věčný jako jeho Stvořitel, protože on byl učiněn od věčnosti.

58 Ale hřích má svůj konec. Utrpení má konec. A proto nemůže existovat věčné peklo. Peklo existuje, hořící ohněm a sírou — my o tom víme — ale neexistuje žádné věčné peklo. Existuje pouze jeden druh

věčného života a ten přísluší Bohu. A kdybyste měli trpět na věky, pak byste museli obdržet věčný život. Peklo má tedy konec; může trvat miliardy let, ale nakonec dospěje ke svému zániku.

59 Bible na žádném místě neříká, že oni trpěli věčně, ona říká: „Navěky a na věky.“ Jonáš se rovněž domníval, že je v břiše velryby na věky. Na věky znamená určité časové období, ale ohraničené. Ale věčně, to je trvalé. To nemá ani začátek ani konec. Je to kruh, jako kolo, a zatím co náš čas běží napřed, my se jen otáčíme kolem těch velikých Božích motivů.

1. Mojžíšova 1:26, 27; Jan 5:24

60 Božím motivem bylo učinit člověka ke Svému obrazu, aby s ním mohl mít společenství. A On jej učinil hmatatelnou bytostí. Nuže, na to místo vstoupil hřích a zkažení, ale to nemohlo v žádném případě zastavit Boží program. A, můj příteli hříšníku, jestli dnes nejsi znovuzrozen z Ducha Božího, někde tě čeká tvůj konec. A tvým koncem je zmatek a ruina, utrpení a bída. Ale ty, který jsi uvěřil v Pána Ježíše a přijal jsi Ho jako svého osobního Spasitele, to je prostě věčné, jako je Bůh věčný. Pak nemáš žádný konec: „Život věčný, *Zoe*, dávám vám, vlastní ‚Boží život;‘ a oni nezhytnou, ani nepřijdou dokonce na soud, ale přešli ze smrti do života.“ Hle, čím On byl. Hle, za jakým účelem On přišel.

Římanům 8:29; 2. Petrova 3:9

61 Nyní tedy, Ježíš při Svém příchodu, ve Svém kněžství, On nepřišel jen kvůli tomu, aby s námi měl soucit. Hodně lidí tímto způsobem vyučuje, že On totiž přišel a řekl: „Dobrá, možná, že když budu trpět, bude to taková žalostná podívaná a lidé ke Mně přijdou.“ Tohle je omyl, to nemá biblický základ. Protože každá osoba, která kdy bude spasena, Bůh ji znal ještě předtím, než byl zformován tento svět. Říká to Bible. Bůh nechce, aby kdokoliv zahynul, přeje si, aby všichni přišli k pokání. Ale jelikož byl Bohem, On o tom všem věděl na základě Svého předzvědění.

Římanům 9:13

62 Podívejte se k Římanům do osmé kapitoly. Pavel tam ve své řeči vyzdvihl Boží vyvolení; totiž, že Ezau a Jákob, předtím než se narodili a tak dále, Bůh řekl, že je znal a že Ezaua nenáviděl a Jákoba miloval — ještě předtím, než byli chlapci, ještě předtím, než měli příležitost vyjádřit svou vděčnost — protože On byl Bohem. On věděl... On je nekonečný. A jestli je nekonečný, věděl o každé bleše, o každé mouše a o každém komáru, o každé věci, která se zde na této zemi zjeví. On o tom věděl! On je nekonečný, nesmrtelný, požehnaný Bůh,

všemohoucí, všudypřítomný, vševědoucí. Není zde nic, o čem by On nevěděl, a proto může říci, jaký bude konec. On zná konec od počátku.

⁶³ To, co je prorocké, to je prostě Jeho vědomost. On je také nejvyšším zástupcem. On je soudcem. A On ústně předává právnímu zástupci něco ze své učenosti. A právě tím je proroctví, které může věci předvídat, protože On ví, co se stane. Nuže, to je Bůh, kterému my sloužíme. Ne nějaký Bůh historie, nikoliv, jako Budha a bůh Mohamedánů, a tak dále, ale Bůh, který je všudypřítomný, a On je (právě zde) dnes ráno v tomto stánku, právě teď, ten veliký Jehova, JÁ JSEM, který zformoval sám Sebe v takové pokoře, aby přijal podobu hříšného těla. On je zde. To je ten, který vás vykoupil. A není zde nikdo jiný, nikde, v žádné době, kdo by to mohl udělat.

⁶⁴ Bůh tam nahoře neměl žádné tři osoby a neposlal jednu z nich, Svého Syna; to byl Bůh, On sám, On přišel v podobě Syna. A syn má začátek a Syn měl začátek. Tedy, někteří z vás, drazí katolíci, já mám vaši knihu *„Fakta naší víry“*, ve které se mluví: „O věčném synovství Boha.“ Jak můžete vyslovit takové slovo? Jak v tom můžete hledat nějaký smysl? Jak to může být věčné? Taková věc v Bibli neexistuje; to je vaše kniha. Věčné synovství: to slovo není v pořádku, protože všechno, co se týče syna, má začátek a věčně nezačíná. A tak zde není věčné Synovství. Kristus se stal tělem a přebýval mezi námi. A tím měl začátek. Tu nebylo nějaké věčné Synovství; to je věčné Božství, nikoliv Synovství. Nuže, On přišel, aby nás vykoupil a On nás opravdu vykoupil.

⁶⁵ Tedy, Pavel, když se k tomu dostáváme, jsem si jist, že v průběhu těch několika lekcí byste tomu mohli porozumět. A chtěli bychom se k tomu znovu někdy dostat, bude-li vůle Páně, a projít to verš za veršem.

Židům 6:1

⁶⁶ Nuže:

PROTO zanechejme řeči o Kristových počátečních věcech a směřujme k dokonalosti; [Oni o to klopýtají, že ano? A co máme udělat my? Směřujme k dokonalosti]
nepokládejme znovu základy...

⁶⁷ Sledujte to: vezměme teď to slovo „dokonalost.“ Víte o tom, že existuje pouze jediný způsob, jak se můžete postavit v Boží přítomnosti? Totiž, tím je dokonalost! Bůh nemůže tolerovat žádnou nesvatou věc.

Žalm 51:5; Žalm 58:3

68 A teď pro vás legalisty: jak můžete zdokonalit sami sebe, jestliže nemáte ani jednu věc, abyste se mohli takto zdokonalit? Narodili jste se v hříchu. Již vaše početí bylo hříchem. Již samotná touha po vaší existenci zde: „narození v hříchu, zformování v nepravosti, přišli jste na svět mluvíce lež.“ Jak tedy chcete obstát?

Jan 3:3, 5

69 Kde jsi hříšníku, který chceš říci: „Přestanu kouřit a půjdu do nebe“ A co s tebou vlažný konzervativče, takzvaný křesťane, který chodíš kolem dokola se zasmušilou tváří a říkáš: „Dobrá, já patřím do jisté církve“ Ty jsi hříšníkem! Je to tak! A dokud se nenarodíš z Ducha Božího, pak jsi ztracený. To je pravda.

70 Jak se můžeš tedy dostat do nebe? Ty říkáš: „Přece jsem nikdy ve svém životě nelhal. Ó, přece ten miláček. On byl od svého počátku andílkem.“ To je lež. Nezáleží na tom, jak dobře si připadáš, ty jsi hříšníkem. Neexistuje tu ani jediná věc, žádné kněžství, žádný biskup, žádný papež, ani nikdo jiný tě nemůže spasit, protože on se nachází ve stejné lodi jako ty (během několika minut se k tomu dostaneme), on je ve stejném rozpoložení jako ty. Římský papež se narodil v hříchu, byl zformován v nepravosti, přišel na svět mluvíce lež, narodil se skrze sexuální žádostivost muže a ženy. Jak z toho můžeš vyzískat nějakou spravedlnost?

71 „Dobrá, jeho tatínek a maminka se narodili stejně takovým způsobem, oni se narodili stejným způsobem, a jeho babička a dědeček, a tak dále.“ To je hřích od počátku!

72 A tak kdo může říct, že ten je svatý a tamten je svatý? Je pouze jedna věc svatá a tou je Ježíš Kristus, Syn živého Boha, který byl učiněn dokonalým. A po nás se vyžaduje, abychom byli dokonalí. Nuže, jak to můžeme docílit? Pokuste se o to sami. Ale nerad bych se pokoušel dostat do nebe na takových zásluhách jako: „Narodil jsem se před pěti minutami a za chvíli z toho světa odcházím.“ Pak bych byl ztracen! I kdybych neměl v celém svém životě žádnou špatnou myšlenku, i kdybych během svého života nepromluvil ani jediné špatné slovo, i kdybych se nepodíval ani na jednu špatnou věc, i kdybych nepomyslel na žádnou špatnou věc nebo cokoli jiného, přesto jsem páchnoucí, černý a umouněný, jako pekelné zdi. Jsem hříšníkem.

73 Mohu procházet životem tak, že se uzavřu v pokoji a jako nějaké karmelitánské sestry nebo někdo jiný, kteří neuvidí tento svět, kteří tam setrvávají a modlí se po celý život, konají dobré skutky; nebo

se narodili jako multimilionáři, a všechno rozdali chudým, i přesto jsem nadále hříšníkem, a půjdu do pekla. Ano, pánové.

⁷⁴ Mohu se připojit k Luteránské církvi, Baptistické, Letniční, Presbyteriánské a od své kolébky mohu být této církvi věrný až do sta let, a když můj život pomine, nikdo na mě nebude schopen ukázat prstem, a říct: „On za celý svůj život neměl ani jednu špatnou myšlenku“; i přesto bych šel do pekla, je to tak jisté, jako že tu stojím.

Jan 10:18

⁷⁵ Jsem prostě hříšníkem. Je to tak. Nemám naprosto nic. Neexistuje žádný způsob, vůbec nic a nemohu najít ani žádnou cenu, kterou bych mohl zaplatit. Bůh požadoval smrt, a i kdybych odevzdal svůj vlastní život, i kdybych dal svůj život, jak bych pak mohl činit pokání, dluh musí být přece zaplacen nejdřív. A Bůh byl tím jediným, který mohl položit Svůj život a pak jít, a vzít ho zpět. A tak On se mohl stát hříchem a položit Svůj vlastní život, a vzít ho zpět, a nazvat to „spravedlností,“ a tím byl dluh zaplacen. Zde to máte.

Matouš 5:47, 48

⁷⁶ Nyní bychom se chtěli obrátit do Matouše osmé kapitoly, domnívám se, že to je sedmá — nebo osmá kapitola. A uvidíme, co tam Ježíš říká. V pořádku, je to Matouš pátá kapitola... Ježíš tam káže a zvěstuje blahoslavenství, čtyřicátý sedmý verš:

A když zdravíte jen své bratry, co mimořádného děláte? Neděláj to snad i celníci...? [Sledujte teď]

Budte tedy dokonalí... [Co?] Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích. [To bylo Ježíšovo přikázání] ***Budte tedy...***

Matouš 5:48; Římanům 3:10

⁷⁷ Oni namítali: „Nikdo nemůže být dokonalý. Přece to říká Bible, ‚Nikdo není dokonalý.‘ Tady vám to vzájemně odporuje.“ Je to tak? V pořádku. Nemůžete být dokonalí sami ze sebe. Jestli důvěřujete tomu, co jste udělali, pak jste ztraceni. Budte tedy dokonalí právě tak, jako je dokonalý sám Bůh.

Matouš 5:48

⁷⁸ Nuže:

Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec... který je v nebesích.

PROTO...

Židům 6:1

79 Teď pátá kapitola... šestá kapitola k Židům:

PROTO zanechejme řečí o Kristových počátečních věcech a směřujme k dokonalosti...

Židům 6:1

80 Nuže, ty, Branhamova modlitebno, ó, já vím, že budete říkat: „My máme uzdravení.“ To je nádherné. „Máme vidění.“ Ó, to je znamenité. Máme duchovní sny, někdy to nejsou vůbec duchovní sny. Snažíme se pomáhat chudým. Děláme to, co jen můžeme. Ó, to je naprosto v pořádku, ale to není to, o čem je nyní řeč. My vstupujeme do naprosto jiné fáze:

... zanechme... nauku...

81 „Ó, ano, my máme nauku o Kristu, my věříme, že On byl Synem Božím, narozeným z panny. Věříme všem těmto věcem.“ To je nádherné. Ale zanechejme těchto věcí a směřujme k dokonalosti! Ó, ach, přál bych si mít teď hlas archanděla, abych to mohl umístit na takové místo, kde byste to mohli vidět.

Židům 6:1

82 Nyní on říká:

... zanechme... celé nauky o Kristu,... [Všechny teologie, veškerou teologii jakou známe, všechno o Božství Kristově, jak On byl Bohem, který se stal tělem a všech těchto ostatních věcí.]

Židům 6:1, 2

83 Pavel pokračuje, aby to zde všechno vysvětlil, v několika málo minutách. Raději si to přečteme, ještě krátký odstavec, předtím, než se k tomu dostaneme:

... nepokládejme znovu základy pokání z mrtvých skutků, [nuže, my tomu přece věříme]... ***a víry v Boha*** [v to také věříme].

A učení o křtech [prostě jak bychom měli být pokřtěni]... [my tomu věříme] ***a o vkládání rukou,*** [my věříme ve vkládání rukou, že ano? Vidíte, všechny tyto věci. Jistě.] ***a vzkříšení z mrtvých,...*** [tomu taky věříme.]

84 Nuže, sledujte, vidíte zde, pro soud je použito „Věčný.“ To znamená navždy. Když se mluví o soudu v souvislosti s Bohem, je to navždy. A po pronesení rozsudku soudem neexistuje už žádné jiné

smíření. A nyní můžeme pochopit, proč Bůh musel vzít svou vlastní... svou vlastní, jak bychom to nazvali, Svůj vlastní lék. Když On odsoudil člověka za hřích, nemohl toho člověka opětovně se Sebou smířit, jedině tím, že zaujal místo tohoto člověka. To je jediná cesta smíření... nebo jak nás mohl smířit, totiž zaujmout naše místo a stát se hříšníkem. Bůh Jahve se stal hříšníkem a On položil svůj život.

1. Korintským 13:3

85 Nuže, ty můžeš dát svůj život jako hříšník a zemřít za nějakou věc. Ale Pavel říká: „Kdybych vydal své tělo ke spálení na oběť, stále nejsem nic,“ protože to nemůže být účinné. Vidíte, když zemřeš, pak je po tobě, zemřel jsi jako hříšník a jsi ztracen.

Římanům 8:3; Židům 6:1

86 Ale Bůh sestoupil dolů v těle a odsoudil hřích v těle tím, že byl učiněn hříšným tělem; jelikož On byl věčným Bohem, vzbudil Svě vlastní tělo. A tak On je tím, který ospravedlňuje. Nuže: „Všechny tyto věci... mějme se k dokonalosti,“ jak řekl Pavel.

Židům 6:2, 3

87 Ted' dávejte pozor

... o věčném soudu.

... a to uděláme, ... jestliže Bůh dovolí. [Třetí verš]

Žalm 51:5; Žalm 58:3; Matouš 5:48

88 Nuže: „Mějme se k dokonalosti.“ Ježíš řekl: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích.“ A každý jeden z nás je odsouzený. Nezáleží na tom, čím jsme se provinili, jsme odsouzeni. Narodili jsme se jako odsouzeni. Tvoje matka a tvůj otec se narodili odsouzeni. Ty a tvoji předkové se narodili v hříchu a byli zformováni v nepravosti. Jak to tedy můžeme docílit? Jak se můžeme stát dokonalí? I kdyby ses neprovinil v žádné věci (nikdy nic neukradl, nezalhal, neprovinil ses ničím ve svém životě), stále jsi odsouzen. Byl jsi odsouzen už předtím, než ses poprvé nadechl, byl jsi již odsouzen. Tak je to, byl jsi odsouzen Bohem již předtím, než ses poprvé ve svém životě nadechl. Byl jsi odsouzen kvůli sexuální žádostivosti tvého otce a matky, kteří skrze svůj akt tě přivedli sem na zem a Bůh to na začátku odsoudil. Ty jsi od počátku odsouzen. A každá další osoba na zemi byla odsouzena spolu s tebou. Jak se tedy můžeš dostat k dokonalosti?

Židům 9:11

89 Sledujte! Otevřeme na chvíli desátou kapitolu k Židům. Poslouchejte pozorně. Chtěl bych toho kousek přečíst z deváté kapitoly

a začneme od jedenáctého verše:

Kristus však jako nejvyšší kněz budoucího dobra, přišel skrze větší a dokonalejší stánek,... [Totiž svůj vlastní stánek, Svě tělo]

⁹⁰ Podívejte, ten starý stánek... Všimli jste si, že ten starý stánek měl uvnitř oponu, která zakrývala truhlu smlouvy, kde žil Bůh? Kolik z vás to ví? Jistě. Dobrá, ten starý stánek učiněný lidskou rukou (ty opony udělány z barvených kozlích kůží a tak dále) tvořily stánek, který zakrýval Boží přítomnost. Kolik z vás ví, že pouze jeden muž mohl vejít dovnitř a to pouze jednou do roka? Jistě, byl to Aron, který tam vcházel jednou do roka a on musel být pomazaný. A, ó, jaké to byly požadavky! On musel mít oheň ve své ruce; a kdyby byl vešel bez něho, on by zemřel, jakmile by odhrnul tuto oponu. On by se skácel mrtev. On tam musel vejít a zapálit ty svícny, a pokropit takzvaný trůn milosti krví, tou náhražkou, kterou měl, dokud nepřijde Kristus, který to měl vyplnit.

Jan 5:19; Jan 14:10; 2. Korintským 5:19

⁹¹ Nuže, ale potom přišel Bůh v jiném předobrazu stánku. A tím Stánkem byl kdo? Ježíš. A Bůh byl uvnitř Ježíše, On tam byl skryt, ale smířil tento svět sám se Sebou skrze to, jak byl vyjádřen. Kristus zjevil Boha; On řekl: „To nejsem já, který dělá tyto skutky, je to můj Otec, který přebývá ve Mně. Nedělám nic sám od Sebe, ale to, co vidím, že dělá Otec. Otec je ve Mně, On mi ukazuje tato vidění. A potom já jdu a udělám právě to, co mi řekl Otec.“ Pochopili jste to? Bůh byl uvnitř lidského těla, ne za nějakou nabarvenou oponou z kozlích kůží, ale živý a pohybující se. Bůh měl ruce; Bůh měl nohy; Bůh měl jazyk; Bůh měl oči; a to byl Kristus! Takový On byl.

Matouš 28:20; Jan 14:19

⁹² Nuže, On odešel a na to místo přišel Duch, aby skrze svou smrt mohl zdokonalit Svou církev, a přivést ji do podřízenosti. A pak ten stejný Duch, který byl v Kristu, se nachází v církvi a dělá ty stejné věci, které dělal Kristus: „Ještě krátký čas a svět Mě už neuvidí, ale vy Mě uvidíte, protože Já jsem s vámi, dokonce ve vás, do skonání světa.“

Židům 9:11, 12

⁹³ Teď tedy poslouchejte:

Kristus však, jako nejvyšší kněz budoucího dobra, přišel skrze větší a dokonalejší stánek, neudělaný rukama, to je ne rukama tohoto stvoření. [On nebyl učiněný rukama. Jak se narodil? Panenským narozením.]

A to ne s krví kozlů a telat... [obětováno bylo to tělo... nebo posvěceno], ale se svou vlastní krví.

Jan 1:18

94 Dobře víte, že krev pochází z mužského pohlaví. A pak si někdo dovolí říct: „Ó, Ježíš byl Židem.“ On nebyl Židům „Ó, my jsme byli spasení židovskou krví.“ Nebyli jsme, nikoliv. Kdybychom byli spasení židovskou krví, pak jsme stále ztraceni. Ježíš nebyl Židem, stejně tak nebyl pohanem, On byl Bohem: Bůh Otec, Duch, ten neviditelný, „Boha nikdo nikdy neviděl, ale jednorozený od Otce, On Ho oznámil.“ On projevil Boha, čím Bůh je.

95 Nuže, Jeho církev by měla projevovat Boha, ukázat, kým je Bůh, rozumíte. A co my děláme? My se organizujeme a: „Já s nimi nemám nic společného, to jsou metodisté, to jsou presbyteriáni. Já s nimi nechci mít nic společného; já jsem baptista, já jsem letniční.“ Ó, ne, ne, pak jsi ztracen, pokud si tímto způsobem motivován. Ano!

Matouš 17:5; Marek 9:7; Lukáš 9:35

96 Kdo se tedy může chlubit? Kdo může cokoli říct? Podívejte se, jakou hanbu udělali presbyteriáni. Podívejte se, jakou ostudu přinesli baptisté; jakou ostudu udělali katolíci. Jakou ostudu přinesli letniční, nazarejci, poutníci svatosti. Podívejte i na ty všechny ostatní. Ale vyzývám vás, abyste poukázali prstem, zda *To* kdy udělalo ostudu! Amen. Poukažte na to prstem, kde všemohoucí Bůh řekl: „To je můj milovaný Syn, ve kterém se mi zalíbilo přebývat, Jeho poslouchejte.“ Zde On je. To je Ten dokonalý.

Židům 9:12

97 Nuže, přečteme si ještě kousek dál:

... a to ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví... vstoupil jednou provždy do nejsvětější svatyně... když nám získal věčné vykoupění. [Pochopili jste to?...] nám získal věčné vykoupění.

Jan 3:18; Jan 5:24

98 Ne, abychom byli vykoupeni dnes a potom na druhý týden, když začne probuzení, abychom byli vykoupeni znovu, a znovu, ó, a odpadneme, a znovu budeme vykoupeni. Vykoupení jsme pouze jednou a to jednou provždy. Je to tak. Nikoliv další vykoupení a další, a další. Ale věčné vykoupení! „Kdo slyší slova Má a věří tomu, který Mě poslal, má život věčný, a nepřijde na soud, ale již přešel (minulý čas) ... přešel ze smrti do života.“ (A to proto, že se trásl? Proto, že byl jistým způsobem pokřtěn? Proto, že měl krev na ruce?) „Protože uvěřil

v jednorozeného Syna Božího!“ Hle, jak můžeme obdržet věčné vykoupení.

Židům 9:13, 14

99 A nyní poslouchejte:

Vždyť jestliže krev býků a kozlů a popel z jalovice, skrápějící poskvrněné, posvěcuje k čistotě těla,

***čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha obětoval sám sebe neposkvrněného Bohu, očistí vaše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu?* [Oni přešli ze smrti do života.]**

100 Proč si tedy děláte starosti z toho, o čem uvažuje tento svět? Proč si děláte starosti kvůli tomu, o čem uvažuje tvůj soused? Naše svědomí zemřelo a byli jsme obnoveni, a znovuzrozeni skrze Ducha Božího, abychom sloužili pravému a živému Bohu. Zde to máte.

Matouš 5:48; Židům 6:1; Židům 10:1

101 Přeskočíme teď do desátého verše... nebo spíše do desáté kapitoly, hned na druhé straně:

Zákon obsahuje pouhý stín budoucího dobra, ne samotný obraz skutečnosti. Proto nemůže týmiž neustále přinášeny každoročními oběťmi nikdy přivést k d-o-k-o-n-a-l-o-s-t-i ty, kdo s nimi přicházejí.
[D-o-k-o-n-a-l-o-s-t, zde to je dokonalost.]

... proto zanechme řečí o Kristových počátečních věcech a směřujme k dokonalosti;...

Budte tedy dokonalí, jako Otec váš v nebesích... dokonalý je.

Židům 10:1

102 Zákon měl stín těch dobrých věcí, které měly přijít. Všechna nařízení a umývání, a všechny ty ostatní věci, které měli, nemohly nikdy přivést obětujícího k dokonalosti. A přece Bůh požaduje dokonalost.

103 Když se připojujete k Nazarejské církvi, to vás nikdy nepřivede k dokonalosti. Ač se připojíte k Baptistické církvi, Letniční, kterékoliv jiné, to vás nikdy neučiní dokonalými. Můžeš být dobrým loajálním členem, ale to tě nikdy neudělá dokonalým. Nemůžete si zasloužit ani jednu věc. Není ve vás nic, čím byste si mohli získat zásluhy, jste ztraceni! Říkáte: „Dobrá, Zákon jsem dodržel, dodržuji sobotu,

dodržuji to, dodržuji Boží nařízení. Já to *dělám*."

Židům 6:1; Židům 12:1

104 Pavel nám říká: „Odložme teď všechny tyto věci stranou.“

105 „To je v pořádku a my to *uděláme*. Budeme křtít lidi, budeme na ně vkládat ruce, aby byli uzdraveni a tak dále.“

Marek 16:17, 18; Efezským 4:4, 5

106 Mohli bychom tím procházet verš za veršem, každou z těchto jednotlivých věcí. Křest, my v to věříme. „Je jedna naděje, jeden Pán, jedna víra, jeden křest.“ Věříme, že existuje křest. My věříme ve zmrtvýchvstání zemřelých. Absolutně! Věříme, že Ježíš zemřel a opět povstal. My tomu věříme. Vkládáním rukou na nemocné, to je zde řečeno: „Ti, kteří uvěří, budou mít tato znamení. Budou-li vkládat ruce na nemocné, uzdraví se.“ My tomu věříme. Ale čím to všechno je? Pavel nám říká: „To jsou všechno mrtvé skutky!“ To je něco, co děláte vy. Spějme tedy teď k dokonalosti. Ó, aj!

107 My vstupujeme zde do svatyně, nikoliv k základům, ale do svatyně. Do samotné svatyně. Základem je Zákon a spravedlnost a připojení se k církvi, a křest, a vkládání rukou. To jsou všechno církevní nařízení. Ale teď spějme k dokonalosti. A je zde pouze jeden dokonalý a tím je Ježíš.

108 A jak se můžeme do Něj dostat? „Skrze metodisty?“ Nikoliv! „Letničtí?“ Nikoliv! „Baptisty?“ Nikoliv! „Skrze nějakou církev?“ Nikoliv! „Římskokatolickou?“ Nikoliv!

Římanům 8:1

109 Jak se tam tedy můžeme dostat? Římanům 8:1:

Není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši... kteří nechodí podle věcí tohoto světa, podle těla, ale podle Ducha. [Kteří již neobracejí žádnou pozornost na to, co by jim chtěl svět říct.]

110 Dokonce když jste nemocní a lékař řekne: „Vy určitě zemřete,“ vy tomu nevěnujete žádnou pozornost, to vás vůbec nevzruší.

Římanům 8:1

111 Když vám řeknou: „Chcete-li být spaseni, musíte se stát katolíky nebo presbyteriány nebo musíš udělat *to* nebo *ono*,“ nevěnujete tomu žádnou pozornost. A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří ne podle těla chodí (podle věcí, které vidí). Všechny věci, které pozorujete svýma očima jsou pozemské.

1. Korintským 12:13

112 To jsou ale věci, které můžete vidět ve vašem duchu, na základě Slova. Slovo je Boží zrcadlo, které odzrcadluje, čím je On a čím jste vy. Haleluja! Ó, aj! Ono vám to říká... To je jediná Kniha na tomto světě, která vám říká, odkud pocházíte, kým jste a kam jdete. Ukažte mi nějakou stránku z literatury nebo čehokoliv jiného, všechno, co nabízí věda, a nevím, co ještě, každá dobrá kniha, která byla napsána, žádná z nich vám to nemůže říct. To je Boží zrcadlo, které ukazuje, kým On je a kdo jste vy. A tudíž někde mezi tím se táhne linie krve, která poukazuje na to, čím se můžeš stát, jestli se chceš takto rozhodnout. Zde to máte: „Skrze jednoho Ducha.“

1. Korintským 12:13

113 Nuže, je to 1. Korintským 12. Jak se můžeme dostat do toho těla? „Podáním ruky?“ Nikoliv pánové! „Připojením se k církvi!“ Nikoliv pánové! „Pokřtěním dozadu dopředu? Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého? Ve jménu Ježíše Krista? Ve jménu Sáronské růže, Lilie z údolí, Jitřní hvězdy? Anebo čehokoliv byste si přáli?“ To s tím nemá nic společného, je to prostě odpověď vašeho čistého svědomí před Bohem. A přesto se hádáme a zmatkujeme, a argumentujeme, a rozdělujeme, a děláme rozdíly. Je to tak. Ale to všechno jsou pouhé mrtvé skutky! My spějeme k dokonalosti.

Židům 6:1

114 To jsou věci, které jsem udělal já. Nějaký kazatel tě pokřtil. Lhostejno jestli jsi byl pokřtěn tváří dopředu nebo dozadu nebo třikrát či čtyřikrát nebo pouze jednou, jakkoliv to už udělal, to s tím nemá nic společného. Byl jsi pouze pokřtěn do společenství církve a osvědčil jsi před tou církví, že věříš v smrt, pohřeb a vzkříšení Krista. Vkládání rukou za účelem uzdravení nemocných to je krásné, ale to vše je přirozené. A to tělo tak či onak, ono stejně zemře, je to tak jisté, jako že nyní žiješ. Ono znovu zemře. Tedy, odložme stranou všechny tyto věci a spějme k dokonalosti.

Izaiáš 53:5, 6

115 A jak můžeme spět k dokonalosti? Tohle bychom se chtěli právě teď dozvědět. Kristus je dokonalý: „Bůh na Něj vložil naši nepravost. On byl raněn pro naše přestoupení a potřen pro naše nepravosti; kázeň pokoje našeho byla vložena na Něj a Jeho zsiností nám bylo způsobeno lékařství.“ To je právě to tělo, do kterého bychom se chtěli dostat. To je to tělo. Proč? Jestliže jsi v tomto těle, pak nikdy neuvidíš soud. Pak nikdy neokusíš smrt. Jsi zproštěn veškeré smrti, soudu, hříchu a všeho ostatního, jen pokud budeš nalezen v tomto těle.

116 „A jak se tam do toho můžeme, kazateli, dostat? Připojením se k tomuto stánku?“ Pak jsi nadále ztracen. K tomu se nelze nijakým způsobem připojit; my tu nemáme ani žádnou knihu členů. „Jak se tam tedy dostat? Připojením se k nějaké církvi?“ Nikoliv pánové! „Jak se tam do toho těla dostat?“ Tam se lze jediné narodit.

1. Korintským 12:13

117 1. Korintským 12:

Protože jedním Duchem jsme byli vekřtění do jednoho těla...

2. Mojžíšova 12:13; 1. Korintským 12:13

118 Skrze křest Duchem Svatým jsme byli vekřtění do toho těla a byli jsme zproštěni hříchu. Bůh se už na tebe nedívá; On vidí pouze Krista. A jestliže se nacházíš v tomto těle, Bůh nemůže toto tělo odsoudit. On je již odsoudil. Vzal náš rozsudek a pozval nás dovnitř. A vírou skrze milost vcházíme a přijímáme naše odpuštění. A Duch Svatý nás uvádí do společenství s Ním. A více nechodíme na způsob tohoto světa, ale chodíme v Duchu. Obživeni, přišlo k nám Slovo. On zemřel na mém místě. Já jsem byl obživen a jsem zde. Ten, který byl kdysi mrtvý v hříchu a v nepravosti, byl obživen. Celou mojí touhou je sloužit Jemu. Veškerá moje láska se soustřeďuje na Něj. Toužím po tom, aby všechny moje kroky byly konány v Jeho jménu. Kamkoliv jdu, cokoliv dělám, dělám pro Jeho slávu. Pokud jsem na lovu, pokud rybařím, pokud si hraji s míčem, cokoliv dělám, to musí být „Kristus ve mně,“ to musí být takový život, aby lidé zatoužili stát se takovými; nikoliv klevetami, pomlouváním za zády, nesnášenlivostí mezi vašimi církvemi. Pochopili jste to? „Jedním Duchem jsme vekřtění do toho těla, a když uvidím krev, pominu vás.“

Židům 10:1, 2

119 Poslouchejte. Čtème ještě kousek dál, prosím.

... které nikdy... k dokonalosti nemohou přivést ty, kdo s nimi přicházejí.

Cožpak [a přejdeme k druhému verši desáté kapitoly] Cožpak by jinak nepřestaly být obětovány?

Židům 10:2

120 Kdyby ony mohly udělat někoho dokonalým, a Bůh požaduje dokonalost... Jestliže dodržování Zákona a vykonávání všech přikázání tě učiní dokonalým, pak už zde není potřeba něco jiného, vždyť byste přece už dosáhli dokonalosti. Protože když jste dokonalí, jste věční; protože Bůh je jediný, který je věčný a On je jediný, který je dokonalý.

A jediný způsob, jak dosáhnout věčnosti, je stát se Boží částí.

... jsouce jednou očištěni,... již neměli žádné vědomí hříchu [Co?...] ctitel jednou očištěný... nemá více žádné vědomí, [kdybychom napsali překlad tohoto odstavce, tam je řeč o „žádosti“] ctitel jednou očištěn... již nemá více žádost po hříchu.

Židům 10:2

121 Jestliže byl ctitel jednou provždy očištěn... Můžete se teď povznést a říci: „Ó, Haleluja, včera večer jsem byl spasen, ale já... nu dobrá, sláva Bohu, ona mě svedla zpět. Haleluja, ale jednou budu znovu spasen.“ Ó, ty bídny, neuvědomělý negramoto. Tak tomu není. „Ctitel jednou očištěný již více nemá vědomí hříchu.“ To o tom říká Bible...

Židům 10:3

122 Poslyšte, budeme ještě chvíli pokračovat ve čtení:

Těmi oběťmi se ale hříchy každoročně připomínají.

Židům 10:8

123 A teď, abychom ušetřili čas a dostali se tam, kam chceme, přesuneme se kousek níž a chtěli bychom zdůraznit osmý verš:

Nejprve řekl: „Oběť ani dar, zápaly ani oběti... za hřích“, (jež se obětují podle Zákona) „sis nepřál a neoblíbil.“

Židům 10:9

124 Devátý verš:

A potom dodal: „Hle přišel jsem, abych konal tvou vůli, ó, Bože.“ Tak ruší to první, [Zákon] aby ustanovil druhé.

Židům 10:9

125 Kéž bychom měli dost času, abychom se zde mohli zdržet. Tak dlouho, dokud jsi presbyteriánem nebo letničním nebo baptistou nebo metodistou, On s tebou nemůže nic docílit. On to musí nejdříve všechno odstranit pryč. Vidíte, aby mohl ustanovit to druhé. A dokud říkáte: „Dobrá, já jsem metodista.“ Ó, nemám nic proti metodistům, baptistům, letničním. Ale, bratře, o to se nejedná. Ty máš jít k dokonalosti, to znamená do Krista.

Židům 10:10

126 Sledujte to ještě chvílku:

A v této vůli jsme skrze obětování těla Ježíše Krista

jednou provždy posvěcení. [Opravdu?]

Židům 10:11-14; Židům 6:1

127 Pokračujme ve čtení ještě kousek dál. A držte to, ať to do vás prosákne hluboko, zatím co budeme pokračovat ve čtení („jednou provždy“):

Každý kněz stojí a denně koná bohoslužbu, při níž znovu a znovu obětuje tytéž oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy.

Ale tento muž, [Jste připraveni? Máte rozepnutou vestu, aby to neuskočilo stranou, ale trefilo to rovnou do srdce?] ***Ale tento muž,*** [Jaký muž? Ne římský papež, ne biskup Metodistické církve nebo kterékoliv jiné církve.] ***Ale tento muž. Kristus však za hříchy obětoval jedinou oběť a posadil se navždy po pravici Boží.***

Od té doby čeká, až budou jeho nepřátelé položeni za podnož jeho nohou.

Sledujte! Zde přichází ona:

Neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou navždy posvěcováni k d-o-k-o-n-a-l-o-s-t-i... k dokonalosti [Až do dalšího probuzení? Jak je to řečeno?] ***on přivedl k dokonalosti ty, kteří jsou posvěceni.***

(Pochopili jste to? „Spějme tedy k dokonalosti!“)

Kolossenským 1:27

128 A nyní je řada na vás, lidé svatosti, kteří říkáte: „Ó, ano, my věříme ve svatost. Haleluja, věříme v posvěcení.“ Ale snažíte se to udělat sami. Vy prostě přestanete dělat *to* nebo *ono*, víte, že se to nemá dělat. Ale dokud Kristus neotevře tyto dveře a neobživí tyto věci ve vašem srdci... a neocitnete se v takovém bodě, kde je hřích mrtvý. A stejně tak i žádost pominula. Teprve tehdy On vezme vaši vlastní spravedlnost a může tam dosadit sám Sebe. A pak to je Kristus, Syn Boží ve vás, naděje slávy.

Židům 6:1

129 „Směřujme k dokonalosti.“ Jak tedy můžeme být dokonalí? Skrze Kristovu smrt; nikoliv připojením se k církvi, nikoliv našimi dobrými skutky, které děláme, (to všechno je v pořádku) nikoliv kvůli tomu, že jsme byli *tak* či *onak* pokřtěni, nikoliv kvůli tomu, že jsme prožili uzdravení vkládáním rukou, nikoliv kvůli té či jiné věci, my věříme v smrt, pohřeb a vzkříšení.

1. Korintským 13:1-3

130 Pavel řekl: „I kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými (to jsou srozumitelné i nesrozumitelné jazyky a ty nesrozumitelné musí být vykládány), nejsem nic. I kdybych měl dar poznání k porozumění veškeré moudrosti Boží tak, (že bych uměl vysvětlit celou Bibli... a provázat ji spolu) nejsem nic.“ V tomto případě mi ani nepomůže chodit do školy a — učit se Bibli. „I kdybych měl víru, že bych mohl hory přenášet...“ Uzdravovací kampaně nemají v tomto směru moc velký význam, (?) že ano. „Nejsem nic, i kdybych vydal své tělo ke spálení jako oběť.“

131 „Ó,“ lidé říkají, „ten muž je velice zbožný.“

132 „Ale on není nic,“ řekl Pavel, „on se nikdy ničím nestal.“

1. Korintským 13:8, 10

133 „Protože kde jsou jazyky, ty přestanou; kde jsou proroctví, ta zaniknou; kde jsou všechny ostatní tyto věci, ony rovněž ochabnou. Ale jakmile přijde to dokonalé, tehdy to, co je částečné, zanikne.“ Vidíte, dokonalost. A čím je dokonalost? Láskou! A čím je láska? Bohem! Odložme tedy stranou ty malé mrtvé skutky a nařízení a mějme se k dokonalosti. Vidíte to? A můžeme se stát dokonalými skrze Krista. A jak se do toho můžeme dostat? Vekřtěním skrze Ducha Svatého.

Jan 5:24

134 „V pořádku, co se pak stane?“ Přešli jste ze smrti do života.

135 „Dobrá, třesu se? Poskakoval jsem?“ Dělán toto...? (Co s tím?) Ty nebudeš muset dělat vůbec nic. Ty jsi to již udělal. Bůh tě přenesl ze smrti do života a byl jsi obživen. A dokazují to rovněž ovoce, které provázejí tvůj život.

136 Mnozí z vás metodistů a nazarejců křičeli tak hlasitě, jak jen mohli, a přitom kradli kukuřici na záhumenku u souseda. Je to tak, přesto, že jste mohli dělat cokoliv.

137 A mnoho z vás letničních mluvilo v jazycích tak hlasitě, jako by se sypal hrách na hovězí kůži, jistě, a pak se otočili, a šli za manželkou jiného muže nebo cokoliv jiného. To není to, bratři.

Galatským 5:22, 23

138 Nesnažte se docílit nějaké senzací nebo čehokoliv jiného, co by zaujalo místo Ducha Svatého. Když přijde znovuzrození, pak se stane změna. Nebudeš muset dělat vůbec nic, abys to dokázal. Důkazem toho bude tvůj život. Tvoje chůze, tvoje láska, pokoj a shovívavost, a jemnost, a tichost, a trpělivost, to je to, čím jsi. A celý svět uvidí odzrcadlení Ježíše Krista v tobě.

139 Nuže, mluvení v jazycích, výkřiky, to jsou pouze projevy, které tento život provázejí. Ale ty můžeš vzít a padělat kterýkoliv z těchto atributů, ale nikdy nedocílit toho života. Toho jsme svědky. Kolik z vás ví, že je to pravdivé? Jistě, ano, samozřejmě. Je to tak, aj! Můžete to sledovat všude kolem dokola.

140 A tak zde není nic, co bys mohl nazvat důkazem Ducha Svatého, dokud to není tvým životem, kterým žiješ. Nuže, jestliže chceš mluvit v jazycích, to je absolutně v pořádku, pokud to je podloženo tvým vlastním životem. Je to tak. A jestliže chceš křičet, to je znamenité, to je dobré, já také křičím. Někdy jsem tak šťasten, že mi na nohou sotva drží boty, skáču tak, že mi málem spadnou z nohou. A to je nádherné, já v to věřím.

141 Měl jsem vidění o uzdravení nemocných a vzkříšení mrtvých. Když lidé je zde položí a lékaři od nich odcházejí, a říkají: „S nimi je konec. Zemřeli.“ A oni tam leží několik hodin a pak Duch Svatý sestoupí dolů, a dá vidění, a pak se přiblíží, a pozvedne dotyčnou osobu. Viděl jsem takové, kteří byli hluchí a němí, a slepí, a zmrzačení jak chodili. Ale to všechno není... to jsou pouhé projevy.

2. Petrova 3:14

142 Bratře, již dávno předtím než byly položeny základy tohoto světa... Bůh skrze Svou věčnou milost pohlédl dolů a skrze Svě předzvědění viděl tebe a mě. A On znal věk, ve kterém budeme žít a věděl jací budeme. A proto nás On vybral skrze vyvolení před založením světa, abychom před Ním byli bez jediné poskrvny.

Jan 3:16; Efezským 1:4; Efezským 2:8

143 Nuže, jestli nás vybral před založením světa, abychom byli nalezeni v Něm bez poskrvny, a my jsme se narodili celí poskrvnění a nic nemohlo... nic nás nebylo schopno očistit, jak se pak můžeme stát bez... jak můžeme být nalezeni bez poskrvny? „On poslal Svěho jednorozeného Syna, aby každý kdo v Něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný; on nikdy nezahyne, ale má věčný život.“ A pak, když vejdem do Něho... vírou, milostí spasení jsme, skrze zavolání Ducha Svatého.

144 Předtím než se tělo ocitlo zde na zemi, vaše těla ležela tam. Ona jsou složena z vápníku a draslíku, a vlhkosti, kosmického světla, a ropy a tak dále, je to celkem šestnáct prvků; a Duch Svatý se začal vznášet nad povrchem země, jakoby se jí „dvořil.“ A víte, co bylo první věcí, ukázal se malinký velikonoční kvítek. A pak vyvedl trávu, ptáky a po nějaké době se ukázal člověk.

1. Mojžíšova 1:27; 1. Mojžíšova 2:20-22

145 Nuže, On ženu nikdy nestvořil z prachu země. Ona byla už od začátku v muži, muž a žena jsou jedno. A tak On vzal žebro z Adamova boku a zformoval ženu, která by mu byla pomocnicí, a pak přišel hřích.

Jan 6:44; Římanům 9:16

146 A když přišel hřích... Bůh nebude nikdy poražen, ať se stane cokoliv, On nebude nikdy poražen. A pak začaly ženy na zemi rodit lidi. A Bůh skrze svou věčnou milost viděl, kdo je způsobilý ke spasení a tak jste Jím byli povoláni: „Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestli by ho nejdříve nepovolal můj Otec. Ne ten kdo chce, ani ten, kdo běží, ale Bůh, který se smilovává.“

147 Říkáte: „Dobrá, hledal jsem Boha! Já jsem hledal Boha!“ Nikoliv, ty jsi to nedělal! Bůh hledal tebe! Tak to bylo od prvopočátku.

148 To nebyl Adam, který řekl: Ó, Otče, Otče, zhřešil jsem. Kde jsi?“

1. Mojžíšova 3:9

149 Byl to Otec, který volal: „Ó, Adame, Adame, kde jsi?“ Taková je povaha člověka. Člověk má sklon k takovým věcem. On tak byl vlastně stvořen.

Jan 6:37, 40, 44; Židům 6:13

150 „A nikdo nemůže přijít ke Mně, jedině, že ho Otec přitáhne. A všechno, co Mi dává Otec...“ Haleluja! „Oni všichni přijdou a Já jim dám věčný život a Já je vzkřísím v poslední den.“ Ó, jaká blaženost... jak požehnané zaslíbení Boha v nebesích. Dnes večer směřujeme tam, kde On přísáhl sám skrze Sebe; a nikdo není větší. Člověk může přísahat skrze někoho většího než je on sám. Ale není nikdo větší. A tak On přísáhl sám skrze Sebe. A my do toho vcházíme: jak a kdy On to udělal, a jak On přísáhl skrze Sebe samého, že nás vzbudí, a učiní nás Svým vlastním dědictvím.

1. Korintským 15:55, 57

151 Ó, jaká dokonalost, jaká jistota, na kterou se můžeme dnes ráno spolehnout. Jak se ty můžeš podívat před sebe, když se ti smrt dívá do očí, přímo do tvé tváře, a spolu s Pavlem můžeš říct: „Kde je, ó smrti tvůj osten? Kde je, ó peklo tvé vítězství? Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista!“ Zde to máte.

152 A jak? „Ó, ty jsi udělal *to-a-tamto*.“

153 „Vím to, ale jsem přikryt Jeho krví!“ Haleluja!

1. Korintským 12:13

154 „Jedním Duchem jsme vekřtění do jednoho těla.“ Vy metodisté, baptisté, presbyteriáni, kýmkoliv jste, jsme vekřtění do jednoho těla.

A máme společenství a jsme spoluobyteli Božího království, a vyznáváme, že nejsme z tohoto světa.

155 Moje malá dcerka jednou přišla a řekla: „Tatínku, ta dívka udělala *to-a-to* a ti udělali *to-a-to*, my jsme tam k nim přišli, a oni udělali *to-a-to*. Řekl jsem... Řekla: „A proč my to neděláme?“

156 Odpověděl jsem: „Miláčku, protože nejsme z tohoto světa. Oni si v tom světě žijí sami pro sebe.“

157 Řekla: „Copak nechodíme všichni po stejné zemi?“

158 Řekl jsem: „Z tohoto světa, miláčku. My nejsme z těchto lidí.“

159 Bible říká: „Vyjděte z jejich středu a oddělte se,“ říká Bůh. Vidíte, nepatříte mezi ně. A když ta nová přirozenost vstoupí do vašeho nitra, nebude vás muset nikdo vytahovat, nebudete se rovněž otáčet dozadu jako Lotova manželka. Vy jste se narozením dostali mimo to. A nacházíte se v jiné dimenzi. A tyto věci jsou pro vás zcela bezcenné. A ta velká, báječná Amerika, kde žijeme, z ní se stává jeden obrovský zmatek. Vše se zakládá na chlípnosti a na ženách. A na způsobu oblékání se žen, podle toho jednájí muži a podle toho se chovají, a přitom se nazývají „křesťany.“

2. Korintským 6:17

160 Například, ten Elvis Presley, on šel a připojil se nyní k Letniční církvi, samozřejmě, právě tam Jidáš obdržel svých třicet stříbrných; zatímco Elvis má celý park Cadillaců a několik miliónů dolarů za to, že prodal své prvorozenství. Arthur Godfrey! Jen se na to podívejte!

Izaiáš 28:8

161 Podívejte se na Jimmy Osborna v Louisville s jeho starým boogie-woogie, rokenrolem, a samou kravinou a hnusem. A v neděli ráno berou Bibli a stávají za kazatelnou, aby kázali. To je ostuda! Není tedy divu, že Bible říká: „Každý stůl je plný vývratků.“

162 Jakže, my přece žijeme v hrozné době. A lidé říkají: „Ó, oni jsou velice nábožní.“ Ó! Copak nevíte, že i samotný ďábel je velice nábožný? Nevíte, že Kain byl zcela tak nábožný jako Abel? Ale on neměl zjevení. A v tom to uvázlo: on neměl zjevení. Ano, všichni chodíme do kostela, ale někteří z nich mají život, to jsou ti, kteří obdrželi zjevení Ježíše Krista do svých srdcí. Ne nějakým podáním ruky, poskakováním, připojením se k církvi, ale skrze zjevení. Bůh se jim zjevil.

Matouš 16:13; Marek 8:27; Lukáš 9:18

163 Podívejte se, co On řekl: „Za koho mě, Syna člověka, považují lidé?“

Matouš 16:14, 15; Marek 8:28, 29; Lukáš 9:19, 20

164 „Někteří říkají, že jsi prorokem. Někteří mluví, že jsi Eliášem. A někteří...”

On řekl: „Ale za koho Mě považujete vy?”

Matouš 16:16; Marek 8:29; Lukáš 9:20

165 Petr odpověděl: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ To nepocházelo z jeho rtů.

Matouš 16:17, 18

166 On řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože tělo a krev ti to nezjevily. Ty ses to nenaučil z nějaké biblické etiky nebo v nějakém teologickém semináři. Blahoslavený jsi, protože tělo a krev ti to nezjevily, ale zjevil ti to můj Otec, který je v nebesích. A na té skále Já postavím Svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“

167 Jestliže jsi dnes ráno křesťanem na základě své příslušnosti k církvi, pak jsi ztracen. Křesťanem jsi proto, že jsi přešel ze smrti do života. A tím jsi byl osvobozen od soudu a — v Kristu se stáváš touto dokonalostí po celý čas. Bůh na tobě nevidí žádnou špatnost... Ty říkáš: „Dobrá, to už neudělám žádnou chybu?“ Jistě, ale neděláš to úmyslně.

Židům 10:26

168 A nyní, za několik minut se k tomu dostaneme: „Proč ten, kdo hřeší úmyslně po přijetí poznání pravdy, pro něj nezůstává více obětí za hřích.“ K tomu bychom se chtěli dostat dnes večer, protože teď je již trochu pozdě.

169 Přečtěme si z toho místa ještě několik dalších veršů, abychom s dobrým pocitem mohli pokročit o kousek dál. V pořádku, dobrá, od kterého místa začneme hned dnes večer? Od čtvrtého verše, poslouvejte:

Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha Svatého.

A okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku,

je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání;... [Židům 6:4-6]

Vidíte, a přeneseme to do desáté kapitoly k Židům, tam a zpátky, a ukážeme, čím to je.

170 Přátelé, směřujme k dokonalosti. Dnes jsme bez výmluvy. Nemáme vůbec nic, na co bychom se mohli vymlouvat. Nebeský Bůh se

ukázal v těch posledních dnech a koná ty stejné věci, které dělal tehdy, když byl zde v minulosti, když byl zde na zemi. On to prokázal. Jak jsme tím procházeli Biblí a ty, třído, o tom dobře víš, že jsme měli zázrak za zázrakem, a znamení za znaméním, a div za divem, jak On to dělal s těmi dětmi na poušti, s věcmi, a znameními, které On dělal. A stejně tak dělal, když byl zde na zemi zjevený v těle a ta stejná věc se děje i dnes přímo mezi námi. Zde je to prokázáno Slovem. Zde je to, co dokazuje pravdivost této věci, že je to správné. Zde je Duch Boží konající ty stejné věci, a tak jsme bez výmluvy. Pomodleme se:

Jan 15:16; Efezským 1:4; Židům 12:1, 2

171 Nebeský Otče, shledáváme, jak jsme byli obklopeni tím velikým oblakem svědků, dovol nám odložit stranou každé slovo, každou jinou věc, každou špatnost, nevhodné slovo, každé nemístné slovo, každou myšlenku a dovol nám, abychom trpělivě běželi tento závod vytyčený před námi, a hleděli na původce, a dokonavatele naší víry, totiž Pána Ježíše Krista. O, požehnáno buď nade vše jedinečné a svaté Jeho jméno! On přišel na zem, aby vykoupil padlého člověka a přivedl jej zpět do společenství s Pánem Bohem. A my Ti za to děkujeme. A teď Jeho milostí... My jsme si Ho nikdy nevybrali, ale On vybral nás. On řekl: „Ne vy jste Mě vyvolili, ale Já jsem vyvolil vás.“ A kdy? „Před založením světa.“

172 A drahý Bože, jestliže zde sedí dnes ráno nějaká osoba, která tyto věci roky a roky odkládala, ale ony neustále ač jemně klepou na její srdce. Možná se připojil k církvi v domnění, že: „Nu co, to bude v pořádku.“ Otče, jistě, Písmo tyto věci dnes vyložilo, že nikdo se nemůže skrýt za nějakou církví a tím být spravedlivý; můžeš být dobrý, nemusíš lhát, a krást nebo dělat jakoukoliv špatnost, stejně tak nejsi spravedlivý.

173 Existuje pouze jedna spravedlnost, kterou můžeme mít, a to není naše, nýbrž Jeho vlastní spravedlnost. On naše spasení dovedl k dokonalosti. A proto, když se v Něm nalezneme, Bůh už naše chyby nevidí. Jestliže se dopustíme jakékoliv špatnosti, je v nás Duch, který lká: „Ó, Otče, odpusť mi!“ A pak se už na to Bůh nedívá. Jsme uvedeni do společenství a milosti s Ním. Uděl nám toho, Pane, zatímco se blížíme ke konci této bohoslužby v Kristově jménu. Amen.

174 Ještě na okamžik, chtěl bych se vás něco zeptat... Lhostejně co děláš, jsi ztracen. Poslyš. Kdysi... Snad jsem to už někdy řekl. Měl jsem jisté malé prožití:

175 Byl jsem zrovna v Toledu v Ohio. Pořádal jsem evangelizaci,

probíhala tam dole shromáždění za účasti mnoha lidí. Oni se dozvěděli, kde jsou ty hotely; a tak mě odvezli na venkov. A tam jsem přebýval v malém motelu.

¹⁷⁶ Chodili jsme se stravovat do malé Dunkardovy restaurace; bylo to velice hezké místo. Obsluhovaly tam skromné ženy, vypadaly jako křesťanky a velice posvěcené, čisté a opravdu hezké. Přišla neděle a já jsem dostal hlad. Předtím jsem se trochu postil, a tak jsem chtěl jít na druhou stranu ulice... do jiné restaurace, abych si tam něco málo objednal... ona byla tam na rohu ulice, byla to taková obyčejná běžná restaurace, do které chodívají Američané jíst. Nebyla veliká, takové malé místo s kavárnou otevřenou celou noc. Přišel jsem tam v neděli odpoledne asi ve dvě hodiny, předtím než jsem šel kázat na odpolední shromáždění.

¹⁷⁷ Byl jsem tak překvapen, že jsem nevěděl, co mám dál dělat. Vstoupil jsem dovnitř a první věc, která upoutala mou pozornost, byla mladá slečna, asi tak šestnácti - osmnáctiletá, (takový tatínkův nebo mamčin miláček), která tam vzadu stála s chlapcem, který ji objímal kolem boku, a skupina mladistvých seděla vzadu u pultu.

¹⁷⁸ Slyšel jsem hrací automat. Podíval jsem se a tam stál policista, jednou rukou objímal ženu okolo pasu, a druhou házel peníze do automatu. Nuže, víte, že hazardní hry a hrací automaty jsou v Ohio zakázány. Vy z rodiny Buckejů, kteří jste zde, vy víte, že je to nelegální. A zde představitel zákona hraje na automatu; muž asi v mém věku, snad ženatý s hromádkou dětí, mohl být klidně dědečkem. Policista, který je na pochůzce, on hraje na automatu. Byla tam mladá... Co dělali ti mladiství? Co oni tam dělali?

¹⁷⁹ Zastavil jsem se, nikdo si mě nevšímal, všichni byli příliš zaneprázdnění a polovina z nich byla opilá. A chvíli jsem to pozoroval. Uslyšel jsem, jak někdo říká: „Myslíš, že ten déšť uškodí rebarboře?“ Otočil jsem se tím směrem a tam seděla nějaká paní, starší žena, bylo jí tak asi šedesát pět, sedmdesát nebo něco kolem toho. Bídna žena... Nikdo nemůže za to, jak vypadá, ale jestliže ona... Ona byla upravena... upravila se tak, že měla modré vlasy, skutečně výrazně modré, krátce ostříhané na vrcholku hlavy a sytě modré. Na tvářích měla silnou vrstvu make-upu, rtěnky nebo jak nazýváte ten neřád, kterým si malujete tvář. A měla veliké pihy a byla ve velice skrovných šortkách a ta chuděra byla tak svráštělá, že její svalstvo viselo na nohou asi takto, a byla opilá. Seděla tam s nějakým starým mužem, bylo to v létě, a on měl na sobě jeden z takových starých šedivých nebo olivové barvy

armádních kabátů. To na něm jen tak viselo, a kolem krku měl uvázaný velký šátek. Byli tam vlastně dva, a oba opilí. Seděli ve společnosti této staré bídné ženy.

180 Stál jsem tam a rozhlížel jsem se kolem sebe, řekl jsem: „Bože, jak to můžeš snášet? Jak se můžeš dívat na takové věci? Jestliže to ve mně (hříšníkovi spaseném milostí) vyvolává to, že takto smýšlím, jak se na to můžeš dívat Ty? Jakže, Ty bys to měl raději vyhodit do vzduchu. Co kdyby se moje malá Rebeka nebo Sára musely dostat pod takový vliv? Copak moje dvě malé holčičky budou muset být vystaveny těmto takzvaným populárním věcem tohoto světa, kde se lidé chovají takovým způsobem? Bože, jak jen mohu... co mohu udělat?“ (Jistě, je to Jeho milost. Jestliže jsou určeni k věčnému životu, pak k tomu přijdou; pokud nejsou, pak k tomu nepřijdou. Já nevím. To záleží na Bohu. Já udělám jen tu svou část.)

181 Pomyslel jsem si: „Jak můžeš takové věci snášet, Bože? Vypadá to, že jsi příliš svatý a že Ti nezbude nic jiného, než to smést z povrchu země.“ Řekl jsem: „Podívej se, na tu bídnou sedící tam babičku. Podívej se, na tu mladou dívku tam vzadu. Na tu ženu, která zde stojí, ve věku snad dvaceti pěti let. A na toho policistu, který ji objímá kolem pasu a hraje na automat. A to má být zákon! Tento národ je přece ten tam. Mateřství je pryč, staří umřeli a zde sedí mladá dívka a s ní je taky konec. Podívej se, na ty chlapce, zatímco by měli sedět v kostele nebo někde jinde.“

182 A pomyslel jsem si: „Ó, Bože, co mohu udělat? Jsem zde v tomto městě, volám s pláčem z hloubi mého srdce a oni si toho ani nevšímají, a jdou si klidně jako kdyby...“ Pomyslel jsem si: „Dobrá, Bože...“

Žalm 115:5, 6; Jeremiáš 5:21; Efezským 12:2; Marek 8:18; Jan 6:37; Římanům 11:8

183 A pak se vloudila myšlenka: „Jak mohou přijít, jestli jsem je nepozval?“ A všechny, které Mi dal Otec, přijdou. „Mají oči a nevidí, mají uši a neslyší.“

184 Pomyslel jsem si: „Dobrá, kdyby místo toho probuzení do toho města přijel prezident, pak by všichni přišli. Ó, jistě, protože to je světská záležitost.“

185 A začal jsem uvažovat: „Dobrá, Bože, proč Ty... Přijď, pošli Ježíše, ať s tím skoncuje. Proč On jednoduše nepřijde a neudělá s tím pořádek?“

1. Mojžíšova 2:17

186 A pak jsem najednou začal před sebou něco pozorovat.

Vypadalo to jako malý vír, který se točil dokola; asi takto. Začal jsem to pozorovat a spatřil jsem otáčející se kolem dokola zeměkouli. Pozoroval jsem ji a viděl jsem, že je něčím postříkovaná. Pozvedl jsem zrak a byl to takový červený spray, purpurově červená krev, kolem dokola zeměkoule podle toho, jak se otáčela (jako kometa), byl to takový vír kolem toho. Podíval jsem se, jak to kroužilo a nad tím jsem uviděl ve vidění Ježíše. Díval se dolů. A já jsem spatřil sebe stojícího zde na zemi a dělajícího věci, které bych neměl dělat. A pokaždé, když jsem zhřešil, Bůh mě měl za to zabít: „Nebo ve kterýkoliv den z něho jedl, ten den smrti umřeš.“ A Boží svatost a spravedlnost to vyžaduje... a budete muset zemřít. A pak jsem se tam podíval, protíral jsem si oči a řekl jsem: „Co se děje... Vždyť přece nespím. To je přece vidění. Jsem si jist tím, že se jedná o vidění.“

187 A pozoroval jsem dál (stál jsem za dveřmi). A uviděl jsem své vlastní hříchy, jak se vznášejí. A pokaždé, když vyrazily, aby udeřily do Trůnu, Jeho krev působila jako nárazník na automobilu; ona to zachytila a viděl jsem to, jak to s Ním zalomcovalo, a jak krev stékala po Jeho tvářích. A viděl jsem, jak On zvedl své ruce a řekl: „Otče, odpusť mu, on neví, co dělá.“

188 A pak jsem viděl sám sebe, jak jsem udělal něco jiného; a znovu to s Ním zatřáslo, bum. Bůh mě měl okamžitě na místě zabít, ale bylo to zachyceno Jeho krví. Ona zadržovala mé hříchy. Pomyslel jsem: „Ó, Bože, copak jsem já vůbec udělal tak hroznou věc? Jistě jsem to nebyl já?“ Ale byl jsem to já.

189 A když jsem chodil takto a procházel jsem se tím pokojem, přiblížil jsem se těsně k Němu, a zpozoroval jsem tam ležet knihu; ve které bylo moje jméno, a různá černá písmena, která v ní byla vepsána. Řekl jsem: „Pane, je mi líto, že jsem to udělal. Copak na Tebe moje hříchy takto doléhají? Copak já jsem takto rozvířil Tvoji krev okolo světa? Copak já jsem se toho vůči Tobě dopustil, Pane? Je mi líto, že jsem to takhle udělal.“ A On se natáhl. Řekl jsem: „Odpustíš mi? Já jsem to tak nechtěl. Pomocí Tvé milosti se budu snažit být lepším klukem, pokud mi jenom pomůžeš.“

Židům 10:17

190 On zvedl svoji ruku, přešel jí po svém boku a pak prstem napsal do mé knihy „omilostněno,“ a pak ji odhodil za Sebe (do moře Zapomenutí). Pozoroval jsem to ještě chvíli. A On řekl: „Nuže odpustil jsem tobě a ty ji chceš zavrhnout.“ Vidíte? Řekl: „Tobě bylo odpuštěno, ale co s ní?“ Ty ji chceš vyhodit do vzduchu. Ty jsi nechtěl, aby žila.

191 Pomyslel jsem: „Ó, Bože, promiň mi to. Neměl jsem připustit takovou myšlenku. Nechtěl jsem to udělat. Nechtěl jsem to tak udělat.“

192 „Tobě je odpuštěno, ty se cítíš úplně v pořádku. Ale co s ní? Ona toho taky potřebuje. Ona to potřebuje.“

193 Dobrá, pomyslel jsem: „Bože, jak mohu poznat, koho povoláváš a koho ne?“ Přece mou povinností je oslovit každého.

194 A tak když to vidění pominulo, přistoupil jsem k ní a řekl: „Dobrý den, paní.“ Tito dva muži zrovna odešli na záchod. Ona tam seděla a škytala, víte, a smála se. Na stole před ní stála láhev whisky... nebo to bylo pivo, každopádně nějaký alkohol, který spolu pili. Přišel jsem a řekl: „Dobrý den.“ Ona odpověděla: „Ó, nazdar.“ Řekl jsem: „Mohu se posadit?“ Ona řekla: „Já mám svoji společnost.“ Řekl jsem: „Nemínil jsem to tak, sestro.“ Podívala se na mě, když jsem ji oslovil „sestro.“ A řekla: „Co si přejete?“ Řekl jsem jí: „Mohu se na chvíli posadit?“ Odpověděla: „Prosím.“ A posadil jsem se. Vyprávěl jsem jí, co se mi zrovna přihodilo. Ona se zeptala: „Jak se jmenujete?“ Odpověděl jsem: „Branham.“

Ona řekla: „Nejste tím mužem, který je tam dole v aréně?“ Odpověděl jsem: „Ano, paní.“

195 Ona řekla: „Chtěla jsem tam také jít.“ A říkala: „Pane Branhame, byla jsem vychována v křesťanské rodině.“ Řekla: „Mám dvě mladé dcery, které jsou křesťanky. Ale za jistých okolností, když se staly určité věci, dostala jsem se na špatnou cestu a tím to začalo.“

196 Řekl jsem: „Ale sestro, nejsem na to zvědav, krev je stále kolem tebe. Ten svět je zahalen krví.“ Kdyby tak nebylo, Bůh by nás každého zabil. Když bude tato krev vzata, pak zůstane jenom soud. A tak jestli zemřeš bez této krve, půjdeš mimo to místo a potom už není nic, co by se za tebe postavilo. A dnes se tě tato krev zastává. Řekl jsem: „Jistěže, paní, vy jste stále touto krví zahalena. Dokud zůstává dech ve tvém těle, jsi zahalena krví. Ale jednoho dne, když dech ustane a duše odejde, ocitneš se tam bez této krve, pak ti nezůstane nic jiného kromě soudu. A tak zatím co máš příležitost k omilostnění...“

197 Vzal jsem ji za ruku, ona začala plakat a řekla: „Pane Branhame, já piju.“

198 Řekl jsem: „To nevadí. Něco mě upozornilo na to, abych šel za tebou a řekl ti to.“ A řekl jsem: „Bůh tě povolal již před založením světa, sestro. A ty jednáš špatně a děláš to pouze horším.“

199 Ona řekla: „Myslíš si, že by mě přijal?“

200 Řekl jsem: „Zcela určitě, On tě chce mít.“

Židům 6:1

201 A tak tam jsme se sklonili, poklekla na kolena a uprostřed této místnosti, a na podlaze se konalo staromódní modlitební shromáždění. Ten policista sundal z hlavy čepici a také poklekl na jedno koleno. Měli jsme tam na tom místě modlitební shromáždění. Proč? Bůh je svrchovaný... „Odložte stranou všechny mrtvé skutky a mějme se k dokonalosti.“ Vejděme tedy do této oblasti, kde je skoncováno s takovými věcmi jakože...

202 „Já patřím do církve. Já patřím tam.“ To všechno skončilo. Směřujeme k dokonalosti.

203 Můj hříšný příteli jestliže jsi dnešního dne bez této krve, bez spasení, bez milosti, krev Ježíše Krista tě přesto drží. Říkáš: „Dobrá, doposud jsem se bez toho obešel.“ Ale jednoho dne se ocitneš tam, kde pak již pro tebe nezůstane nic.

Modleme se teď, zatím co skloníme naše hlavy:

204 Je, byl by zde dnes někdo, kdo by chtěl říci: „Bože, smiluj se nade mnou; uvědomuji si, že jsem dělal zle.“ Možná, že jsi připojen k nějaké církvi. To je v pořádku. Ale jestliže jsi nepřijal Kristovu milost, nechtěl bys zvednout svoji ruku a říct: „Modli se za mě, bratře Branhame?“ Bůh ti žehnej, pane. Bůh ti žehnej, paní. To je správné. Bůh ti žehnej, pane, tam vzadu. Bůh ti žehnej i tobě. A tam vzadu, ano. Bůh vám žehnej. Zvedněte vaše ruce. Tak je to. Zvedněte svoje ruce a řekněte: „Bože, smiluj se nade mnou.“

205 Vy říkáte: „Já patřím k církvi, bratře Branhame. Ano, snažil jsem se být dobrý. Ale já nevím, připadá mi to, jako bych toho nebyl schopen.“ Ó, bídný poutníče, bídný mizerný příteli, ty jsi ještě nikdy nespatrił opravdové vidění.

206 Možná řekneš: „Bratře Branhame, já jsem křičel. Mluvil jsem v jazycích. To všechno jsem dělal.“ Snad je to také pravda. To je v pořádku, já proti tomu nic neříkám. Ale můj drahý, ztracený příteli,... ale mluvit v jazycích nebo se třást nebo potřást si rukou, být pokřtěn — to je naprosto v pořádku — ale jedná se o to, abychom poznali Jeho, poznali osobu. Poznat Jeho, znamená život.

207 Říkáš: „Já znám Bibli, velice dobře.“ Dobrá, znát Bibli, to ještě neznamená život. Znat Jeho (to je osobní zájmeno), znát Jeho, Krista!

A vědět, že On ti odpustil. Nechceš jednoduše zvednout svoji ruku znovu? Snad ještě někdo jiný. Bůh ti žehnej, paní. Bůh žehnej tobě, pane. Bůh žehnej tobě, vzadu, bratře. Bůh žehnej tobě, vzadu, mladý muži. Bůh žehnej tobě, tam vzadu na tom místě. Bůh ti žehnej, tam vzadu i tam. Tak je to správné, poznat Jeho, to je život. „Bratře Branhame, vzpomeň si na mě. Já chci teď, tady na svém sedadle přijmout Krista.“

208 Řekni: „Vejdí do mého srdce, Pane Ježíši a naplň mě tím pokojem, a Tvoji líbezností.“ Chodit do kostela, hrát tak hlasitě, jak to jen jde nebo tancovat nahoru a dolů nebo běhat mezi uličkami, a přesto můžeš jít domů unavený, a zmítaný starostmi; to není Kristus. Chodíš do kostela, sedíš tam a nasloucháš krátkému kázání o tom, jak bude natřený most nebo něco takového, a nedozvíš se tam nic ze Slova. Slovo přináší život. Ono je Semenem. Netoužíš po tomto pokoji?

209 A možná, že tě trápí myšlenka na smrt? Kdybys měl dnes srdeční záchvat, trápíš se tím? Nebo by ses radoval a řekl: „Odcházím, abych byl s Pánem Ježíšem na konci této cesty?“ Znáš Ho? Pokud ne, tak jen zvedni svoji ruku; budeme se za tebe modlit. Ano bratře, i za tebe.

V pořádku a teď ve vašich srdcích:

*Takový jaký jsem, nic nemám,
Tvá krev mi kyne vstříc*

(za koho...?)

*Protože Tobě za mne slibuji, že budu věřit,
ó, Beránku Boží, ó, Beránku Boží, já k Tobě jdu!*

(Něžně, soucitně)

Takový jaký jsem...

(jen k Němu přijď vírou. Věř, že On zde stojí po tvém boku, opravdu)

*... nic nemám.
Zbavit mou duši*

(ó, jak moc?)

jedné...

(zlosti hněvu)

*Tomu, Jehož krev může očistit každou skvrnu. Ó,
Beránku*

(vírou budeme dnes ráno kráčet ke kříži a složím tam svoje břemeno)

... už jdu!

210 Bůh ti žehnej tam vzadu, to je správné. (Bratr Branham si dále pobroukává písničku: „Takový jaký jsem.“) Nebud' lhosejný. Dělejte to vřele a něžně, přijď rovnou ke kříži.

2. Mojžíšova 20:14

211 Ve Starém zákoně přinášeli jehňátko. Byli si vědomi toho, že zhřešili; věděli o tom na základě přikázání. Ty to víš teď, protože Bůh promluvil ke tvému srdci. Oni pohleděli na ta přikázání: „Nebudeš cizoložit. Nebudeš dělat *to* nebo *ono*.“ A pak vzali beránka, vložili své ruce na toho beránka a kněz mu podřízl hrdlo. Ten malý beránek kopal a krvácel, a bečel, a umíral, a ruce toho člověka byly potřísněny tou krví. Beránek umíral na jeho místě, ale on odcházel s tou samou touhou, aby dělal tyto věci znovu.

Lukáš 23:24; Jan 8:11; Jan 19:28; Filipenským 4:7

212 Ale my v tomto případě přicházíme s vírou a skrze milost; Bůh nás povolal. Vkládáme ruce na hlavu tohoto Božího Beránka. Slyšíme úderý kladiva. Slyšíme hlas volající: „Žízním, dejte mi napít. Otče, nepočítej jim to za hřích; oni nevědí, co dělají.“ Vidíte, vírou pocítujeme Jeho smrt na našem místě. Hluboko do našich srdcí sestupuje a zabydluje se pokoj, zatímco hlas říká: „Jsi omilostněn, jdi a více nehřeš.“ A pak skrze milost odcházíme, ale bez té stejné žádosti, ale spíše s žádostí, abychom více nehřešili nebo neudělali nic špatného. A pokoj, který převyšuje všechnen rozum, vstoupil do našich srdcí.

Přijměte to teď, zatímco se modlíme, každý jeden z vás vespolek:

213 Nebeský Otče, oni přicházejí vírou, skrze milost, je zde asi na tucet rukou, které se pozvedly; to jsou ovoce tohoto poselství. Oni

přicházejí k Tobě. Oni věří. Já za ně věřím také, Pane. Věřím, že Duch Svatý k nim opravdu promluvil. A vírou vystupují po Jákobově žebříku přímo k úpatí kříže a tam skládají své hříchy, říkají: „Pane, je už toho na mě příliš moc. Už to nemohu déle unést. Nechtěl bys sundat tento hříšný náklad a vzít ten chtíč z mého srdce? A dovol mi vírou dnes přijmout Tebe jako osobního Spasitele. A od nynějška Tě budu následovat každou míli mé cesty až do konce mé poutě. A mám již jistý záblesk o tom, co znamená ‚zpět k dokonalosti,‘ že to neznamená jen chodit do kostela a přidržovat se kořenů mrtvých skutků jako křtu a tak dále. Ale já chci jít dál tak dlouho, že to nebudu již já, ale aby Kristus mohl žít ve mně.“

²¹⁴ Ó, Ježíši, dej to každé kající se duši, dnes ráno. Každý, kdo zvedl svou ruku, obdrží život věčný, protože Ty jsi to zaslíbil. A oni to veřejně přijali. Zvedli své ruce; oni prolomili všechny zákony zemské přitažlivosti. Způsobili, že věda se začervenala, protože věda říká, že naše ruce musí viset dolu. Věda to mohla dokázat, protože ony visí dolů, jelikož síla gravitace je tam přidržuje. Ale v nich byl Duch, který učinil rozhodnutí, a oni se zprotivili zákonu gravitace, a zvedli své ruce. A Ty jsi to uviděl, Pane. Ty jsi vložil jejich jména do knihy. „Omilostněn!“ Ta stará kniha je teď někde vzadu, v moři zapomenutí a nebude nikdy více vzpomenu. Dej jim, aby mohli vykročit kupředu s láskou a něžností křesťanů, a mohli Ti sloužit. A možná mnozí nezvedli své ruce, dej jim to také.

²¹⁵ A ať svatí Tě, Pane, následují těsněji, protože jsme o jeden den blíží k našemu Domovu, než jsme byli včera. Zůstaň s námi, Pane, protože o to prosíme v Kristově jménu a k Jeho slávě. Amen.

